

சுடர்

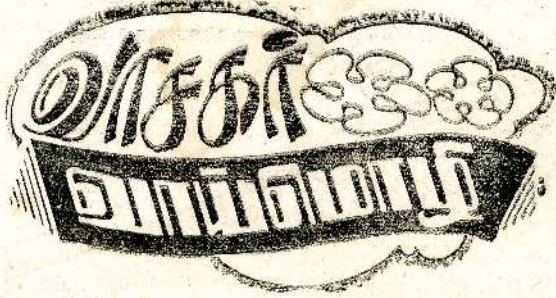
CHUDAR

23

கலை
இலக்கியத்
திங்கள்
இதழ்

மாசி - 1977
விலை ரூபா ஒன்று

ஐயர் செத்துக் கதாபாத்திரங்கட்கு நினைவில்லையாயினும் வாசிப்பவர்க்கு நன்றாக நினைவிருக்கிறது. ஐயர் செத்தாலும் கதை சாகவில்லை. எழுதிய 'இளமதி'க்கு எமது உளம் நிறைந்த பாராட்டுக்கள்.

—'பாலகிரி' கண்ணகம்

**

**

கடர் மார்சுழி இதழில் வெளியாகிய கே. என். நடராஜனின் "பட்டினி கிடந்து பசியால் மெலிந்து" சிறுகதை நாம் எதிர்பார்த்ததைப் போல் முதலாம் பரிசைப்பெற்றதையீட்டு மிழ்ச்சியடைகின்றோம். கங்களின் கடுவர் குழுக்கீர்ப்பு சிறப்பாக அமைந்துள்ளதென்பது இதுவீருந்து புலனாகின்றது.

—வி. என். செல்வம், ஐ. காரைநாடக சடர்கலை இலக்கிய மன்றம் கிளிநொச்சி

**

**

கடந்த ஆறுமாதங்களாக கடர் திங்களினதமை எனது யாம் நன்பர் ஒருவர் மூலம் படித்தின் புற்றுவாகுகின்றேன். சமூகத்தில் வெளியாகும் சஞ்சிகைகளிலெல்லாம் கடர் கனிக்ஷவமான சிறப்புகளைக் தன்னகத்தேகொண்டு கடர்விடுகின்றது.

—நா. மதிவதனம், இல. 8. லாளுவத்தை

**

**

தமிழ் மகா நாட்டையே நான் பார்க்கக் கொடுத்துவைக்கவில்லை; எல்லாவற்றையாம் கேட்டே அறிந்தேன். ஆனால் சென்று கடரில் வெளிவந்த செவ்வீ வானாவின் சரி நடை ரிளே மறறையும் உணர்ந்தேன், கண்-கலங்கினேன்.

—நவரத்தினராசா, சங்கானை

**

**

பூசாரியின் மகன் பூசாரிவேலை காண்பார்க்கவேண்டும் என்ற, கர்மகத்தானினது தாழ்வான எண்ணப்படிதான். 'ஐயர் செத்து விட்டார்' கதை முடிவற்றிருக்கிறது. சமகர்ம கொள்கைக்க அமைய கதையின் முடிவை சற்று மாற்றி அமைத்திருந்தால் இன்றைய சமூகத்தினருக்கு விழிப்புணர்ச்சியைக்கொடுத்திருக்கும்.

—'அமகா' திருமலை

**

**

நினைவூட்டுகிறேன்—ஒவ்வொரு இதழிலும் இனிக்கம் சிறைச்சாலைக்கும், கரிமகக்காக்கும் அழைத்துச் செல்ல மறக்கவேண்டாம்!

—யுந்தாமன், புத்தளம்

**

**

மார்சுழி மாத இதழில் ஒரு உணர்ச்சி மிகு எழுத்தாளரை எம்சு அறிமுகப் படுத்தி வைத்தமைக்கு நன்றிகள் "பட்டினி கிடந்து பசியால் மெலிந்து" சிறுகதை மூலம் கண்மான் மிக்க இரு சகோகரர்கள் மூலம் இன்றைய உழைப்பு பற்றி மிகவும் தக்குபாசு வெளிப்படுத்திவிட்டார். இது கதையல்ல! எமது நாட்டில் நடந்துவரும் அநியாயமும் கூட.

—கு.பத்மீனி யாழ், வளாகம்

"தை பிறந்தது" தலைங்கத்தில் உள்ள அனைத்தும் மனத்தைக் களர்ந்துவிட்டது. "இதனம்" எனும் சமுதாயக்கொடுமையை அடியோடு வீழ்த்தி— என்ற தலைப்பில் யாழ்நகர் மக்களைப் பொறுத்தவரையில் எனக்கு அதில் சிறிதும் நம்பிக்கையில்லை!

— டானியல்ல

'புனிதவளன்' மட்டுநகர்

**

**

பொங்கல் மலர் கண்டேன், பொங்கலின் இனிமையை கடரிலும் கண்டேன். தங்களின் தமிழலகத்தொண்டு இணையற்ற பெருமை புடையது. கடரின் அறிவாற்றல், பெருமை கண்டு பூரிப்படைகின்றேன். தைச் கடரில் அரும்பியிருக்கும் "கல்கி கண்ட தமிழ்மாதாடு" வளர்வகாகுக. தமிழக நினைவுகள் எம்மை தமிழகத்திற்கே இட்டுச் செல்கின்றன.

—கி. வில்வராசா

சிரமலை புனித சூசையப்பர் கல்லூரி

**

**

மதுரைமுத்து என்றே ஒரு நான் தி. மு. க. விவிருந்துவிடிகி அ.தி.மு.க.வில்சேருவார் என்று நீங்கள் போட்ட கணக்கும் சரியானது; மதுரை முத்து அ.தி.மு.கவிற்கு தாவியவுடனேயே, எம். ஜி. ஆர். மதுரை முத்துவிடம் முன்னர்கேட்ட கணக்கும் சரியாகிவிட்டது.

—பொன் பூலோக சிங்கம்

கொழும்பு வளாகம்

**

**

காடு மணக்கும் கவிதை என்ற தலைப்பில் கன்னித்தமிழின் காவலன் கலைஞர் கருணாநிதியின் கருக்கங்கள் அருமையாக இருந்தன தொடர்ந்தும் கலைஞரின் கருத்துக்களுக்கு கடரில் களம் அமைத்துக் கொடுங்கள்.

—சி. கணேசமூர்த்தி மாங்குளம்

**

**

அறிமுகமான எழுத்தாளர்களின் படைப்புக்களையும், ஆலவட்டம் பிடிப்போரது ஆக்கங்களையும் பிரசுரிக்கும் பல சமூகத்துப் பத்திரிகைகட்கு எதிர்மாறாக, கடர் இளம் எழுத்தாளர்கட்குச் சந்தர்ப்பம் கொடுப்பது பெருமைக்குரியது.

—கே. என். நடராஜன், கிளிநொச்சி

**

**

சுடரை அழகு படுத்தும் இலக்கிய மலர்களில் காசி அண்ணாவின் தேன் நாடு கவிதையம் ஒன்று அக்கவிதையின் மூலம் மீன் நாட்டின் அழகைக் காணும்போது உள்ளம் பூரிக்கின்றது! இது போல் காசி அண்ணா தமிழிழத்தின் எழிலைக்கவிதை மூலம் காட்டுவாரா?

—பி. கமலாவதி, திருச்செங்கோடு
Dharmaparam Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

ஒற்றுமையே இனி நமது 'பலம்' ஆகட்டும்

காலன் யாரிடமும் சொல்லிக்
கொண்டு வருவதில்லை! இதை
யாரும் எதிர்பாராத வேளையில்
ஜி. ஜி. அவர்கள் அமரராகி விட்டார்!
டர்யல் — அற் — பார் வழக்கில்
தமக்கு உதவியாக நின்று உரமாக வாதா
டிய அமரர் திருச்செல்வம் இருக்குமிடம்
தேடி ஜி. ஜி. யின் ஆத்மா சென்று விட்ட
து!

'தமிழன் என்று சொல்லடா — தலை
நிமிர்ந்து நிலடா' என்ற இன் எழுச்சிக்
கோஷத்தை எழுப்பி 40 ஆண்டுகளுக்கு
முன்னரேயே ஈழத் தமிழனைத் தட்டி
யெழுப்பியசொல்லின் செல்வர் மறைந்து
விட்டார்!

சோல்பரி அரசியற்றிட்டத்தை
எதிர்த்து சோல்பரி ஆணைக்குழு முன்னர்
சோர்விலாது பல மணிநேரமாக தமிழின
உரிமைக்காக வாதாடிய சொற் கொண்
டல் போய்விட்டார்!

இலண்டன்வரை சென்று — ஒற்றை
யாட்சி அரசியலமைப்பை எதிர்த்து
தமிழினத்தின் சுயநிர்ணய உரிமை
கோரி வாதாடிய வீரமகன் சாய்ந்து
விட்டார்!

சட்டத்துறையில் இலங்கையிலும்,
உலகத்திலும் தனித்ததோர் இடம்
வகித்து — தமிழர் பெருமையை உயர்த்
திய சட்டமாமேதை எட்டச் சென்று
விட்டார்!

டர்யல் — அற் — பார் வழக்கில்
அமிர்தலிங்கம் சார்பாக ஆஜராகி
வாதாடி — தமிழின் ஒற்றுமையை
உறுதிப்படுத்திய பொன்னு போய்
விட்டார்!

ஆரம்பத்தில் அவருடன் இணைந்திருந்
தோம் — பின்னர் சில காலம் பிரிந்திருந்
தோம் — அந்தக் கசப்பான காலத்தை
மறந்து மீண்டும் அவருடன் இணைந்து
பணியாற்றும் இன்பமானதருணம் வந்தி
ருப்பதை எண்ணி மகிழ்ந்திருந்த
போது — அந்த மகிழ்ச்சியில் மண்ணைப்
போட்டுவிட்டான் காலன் எனும் இரக்க
மிலா அரக்கன்!

தமிழனைக் கண்ணீர் சிந்த வைத்துப்
பார்த்து மகிழ்வதில் இயற்கைக்கு இன்
பம் போலும்!

பொன்னு போய்விட்டார்! போன
வர் இனித்திரும்பிவரப்போவதில்லை!

தமிழின ஒற்றுமை நின்று நிலைத்து
நடிக்கவேண்டும்' — தமிழ் ஈழம் தனிநா
டாகிட வேண்டும்!

இந்த இரண்டுமே அமரர் பொன்னம்பலத்தின்
இறுதிக்கால ஆசைகளாகும்!

அந்த ஆசையை நிறைவேற்றுவதற்கு ஒரேயணி
யின் கீழ் நின்று — உதயசூரியன் கொடியின் கீழ்
நின்று — தமிழ்பேசும் மக்கள் உழைப்பார்களாக!

நம்இன ஒற்றுமையே நமது 'பல'மாகட்டும்!

பட்டுள்ள குறித்த சில சிலப்பதிகாரத்தலைவர்களின் கண்ணகியினுடையதேயென்றும், 'சுடல்சூழ் இலங்கைக் கயவாகு வேந்தன்' தமிழ்நாட்டிலிருந்து கொண்டுவந்து இங்கு பிரதிட்டை செய்த கண்ணகி சிலை ஆங்கிலேயர் ஆட்சிக்காலத்தில் இங்கிருந்து இலண்டனுக்கு எடுத்துச் செல்லப்பட்டு இலண்டன் நூதனசாலையில் வைக்கப்பட்டிருந்ததென்றும், குறித்த சிலையும் 'தாராதேவி' என்று சொல்லப்படுப சிலையும் ஒரேதன்மையுடையதாகக் காணப்படுவதாகவும் அவர் சொன்னார். இதற்கு ஆதாரமாக, ராகவைங்கார் எழுதியிருக்கும் நூலொன்றில், டாக்டர் ஆனந்தக்குமாரசாமி அவர்களின் மேற்கோள்கள் எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ளதாகவும் அவர் தெரிவித்தார்.

இலங்கையின் வரலாறே இப்பொழுது திரித்து மாற்றி சிங்களவருக்கு சார்பாக எழுதப்படும்போது — சிலம்புச்செல்வி கண்ணகி 'தாராதேவி'யாக — ஒருவேளை மாறியிருந்தாலும் அதில் ஆச்சரியப்பட என்ன இருக்கிறது?

'சுடர்' தனது இரண்டாவது வயதை அடுத்த மாதத்துடன் நிறைவுசெய்து — சித்திரையிலிருந்து மூன்றாவது ஆண்டில் காலடி எடுத்து வைக்கிறது. அதையொட்டி சித்திரை இதழை சிறப்புமலராக அதிக பக்கங்களில் வெளியிட எண்ணியுள்ளோம். மலர் வேலைகள் துரிதமாக நடைபெறுகின்றன. கொழும்பிலுள்ள சுடர் கலை இலக்கிய மன்றத்தினர் சுடர் இலக்கிய விழாவொன்றினை ஏப்ரல் 3ம் நாள் கொழும்பில் வெகு சிறப்பாக நடத்துவதற்கு ஆர்வத்துடன் இப்போதிருந்தே செயலாற்றிவருகின்றனர். இந்த இலக்கியவிழாவின்போது சுடர் சிறப்புமலரையும் வெளியிடும் திட்டத்துடன் பணிகள் விரைவாக நடைபெறுகின்றன. இந்த இனிப்பான செய்தியை உங்கள் காதில் இப்போதே போட்டு வைக்கிறேன்.

முற்போக்குக் கூடாரத்தில் இருந்த போதிலும் தமிழன் என்ற இன உணர்ச்சியை என்றைக்கும் தாம் மறந்ததில்லையென்று என்னைக் காணும்போதெல்லாம் அடிக்கடி கூறிவருபவர் தம்பி சாந்தன். இவர் என்னை அண்மையில் சந்தித்தபோது சென்ற இதழ் சுடரில் இடம்பெற்ற 'நீலாவணன்' பற்றிய கட்டுரையிலிடம்பெற்றிருந்த தவறென்றை சுட்டிக்காட்டினார். 1975ம் ஆண்டு வெளிவந்த நூல்களுக்கே 1976ல் பரிசுகள் கொடுக்கப்பட்டதாகவும், 1976ல் வெளிவந்த நூல்களுக்கு 1977ம் ஆண்டே பரிசு தரப்படுமென்றும், நீலாவணனின் 'வழி' 1976ம் ஆண்டே வெளிவந்தது என்றும், அதனால் 1976ம் ஆண்டுப் பரிசுக்கு அது ஆராயப்படவில்லையென்றும் தெரிவித்தார். இது உண்மையானால் — தவறையார் சுட்டிக்காட்டினாலும் திருத்திக்கொள்ள 'சுடர்' என்றும் தயாராக இருக்கிறது.

தை முதல் நாளிலிருந்து மூன்று புதிய சஞ்சிகைகள் ஈழத்தமிழ் இலக்கியச் சோலையில் மலர்ந்துள்ளன. இவற்றில் இரண்டு இந்திய தமிழ் சஞ்சிகைகளை அப்படியே 'காப்பி' அடிப்பதுபோல அமைந்துள்ளன. இத்தியாவிலிருந்து அறிவு நூல்களையும், சஞ்சிகைகளையும் இங்கு தருவித்து நாம் அவற்றைப் படிப்பது வேறு; அவர்களது பாணியை அப்படியே 'காப்பி' அடிப்பதென்பது வேறு. முன்னது வரவேற்கப்படவேண்டியது; பின்னது கண்டிக்கப்படவேண்டியது. ஒரு பத்திரிகைக்கு நாமாக ஒரு நல்ல பெயர் சூட்டக்கூடமுடியாமல்—அதையும் இந்தியாவிலிருந்தா 'காப்பி' அடிக்கவேண்டும்? இது நம் அனைவருக்குமே தலைகுனிவைத் தருவதாகும்.

நான் குறிப்பிட்ட மூன்று இதழ்களிலும், ஒரேயொரு இதழ்மட்டும் "ஒரிஜினலிட்டி" யுடன் மலர்ந்திருக்கிறது. நிறைந்த தமிழ்ப்பற்றும், இனப்பற்றும் மிகுந்த வண. செல்வரத்தினம் அடிகளாரை ஆசிரியராகக்கொண்டு வெளிவந்த 'புதிய உலகம்' என்ற புதிய ஏட்டையே இங்கு குறிப்பிடுகிறேன்.

தமிழ் இலக்கியச் சோலையில் ஆயிரம் மலர்கள் மலரத்தான் வேண்டும்; ஆனால் அவை இயற்கை மணம் உடையதாக இருக்கவேண்டுமே தவிர—செயற்கை மணம் இருக்குமானால்—அதனால் யாருக்கு என்ன பயன்?

கொழும்பு நூதனசாலையின் நூற்றாண்டு நினைவையொட்டி இலங்கை அரசாங்கம் மூன்று சிறப்பு முத்திரைகளை அண்மையில் வெளியிட்டிருந்தன. கௌதம புத்தர், தேவாரம் பாடிய மூவருள் ஒருவரான சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள், தாராதேவி என்று மூவருடைய பண்டைக்காலச் சிலைகள் அந்த முத்திரைகளிலே இடம்பெற்றிருந்ததாக சொல்லப்பட்டது.

ஆனால் யார் இந்தத் தாராதேவி என்ற கேள்வி என்மனதில் எழுந்தபோது — நடைமுறைத் தமிழியக்கத்தலைவரும் எனது நண்பருமான திரு. க. இனையதம்பி அவர்கள் ஒரு நாள் என்னைச்சந்தித்து ஒரு புதிய தகவலைச் சொன்னார். 'தாராதேவி' என்று பெயரிட்ட

நில னாட்சிச் செயலகம்
 நகராட்சிப் பணிமனை
 நீதிமன்றம்
 பல கலைக் கல்லூரி
 நூலகம் மருத்துவப்
 பணிநிலையம்
 மலர்ப் பொழில் திரைக்கூடம்
 விளையாட்டு மாமுன்றில்
 வண்ணப் பொய்கை
 கல கல எனுங் கடைத்
 தெருதலை நகரெழில்
 காட்டும் நாடு.

சீர் வலையிறவில் விண்
 ஊர்திகள் இறங்குமா
 திடலிருக்கும்
 பேரெழில் முகத்துவா
 ரத்தில் பெருந்துறை
 முகம் விளங்கும்
 ஆள் கடல் ஓரத்தில்
 கல்லடிக் கடற் கரை
 அழகு செய்யும்
 ஊர் நகர் பரந்து நாற்
 றிசைகளும் உயர் வளம்
 பொலியும் நாடு!

மண்டூர்க் கீரைகழு
 தாவளை வெற்றிலை
 பனிச்சங்கேணி
 நண்டு வாகரைச் செந்தேன்
 கதிர வெளித் தயிர்
 நற்கல்லாற்று
 வண்டலினால் கூனி
 மைலாம்பா வெளி முந்தி
 ரிப்ப ருப்பு
 கொண்டு தேனாட்டுமா
 நகர்ச்சந்தை நாள் தோறும்
 கூடும் நாடு.

பூநிகர் வெண்ணிலா
 வான்திகழ் இராபோதில்
 ஞாலஞ் சுற்றும்
 தேனூலா மாந்தர்கள்
 பிறநாட்டார் எழில் கொஞ்சம்
 தெப்பம் ஏறி
 மாநகர் வாவியில்
 ஊர்ந்துமா வளநகர்
 அழகு மாந்தி
 நானிலம் மறந்து போய்
 நாடிது நாடென்று
 நயக்கும் நாடு!

உண்டியற் சாலையில்
 உறைந்து தளுக்கோடு
 சிரிக்கும் பொன்னும்
 பண்டை முகத்துவா
 ரத்துறை முகத்திலே
 பறிக்கும் பொன்னும்
 பெண்டிர் நகைக்கடை
 வீதியில் பேரொளி
 விரிக்கும் பொன்னும்
 கண்டவர் பொன்னகர்
 எனும்படி கவின் நகர்
 திகழ் பொன்னாடு.

தெருவொலி கடையொலி
 பள்ளி மாணவரொலி
 தேனூர் இன்பம்
 தரு கலையரங் கொலி
 தமிழ் விழாப் பேரொலி
 தடந் தோள் வீரர்
 பெரு விளையாட்டொலி
 மாதர் தேன் பேச் சொலி
 இவற்றிலேனும்
 திருநகர் வாழிய!
 எனுமொலியும் திரண்
 டொலிக்கும் நாடு.

மலர்ச் செணும்

இந்த 1977 ஆம் ஆண்டு சனிக்கிழமை யிற் பிறந்தது. 1978 ஆம் ஆண்டு ஞாயிற்றுக் கிழமையிலும் 1979 ஆம் ஆண்டு திங்கள் கிழமையிலும் பிறக்கும்.

இரசிகமணி கனக. செந்திநாதனைத் தெரியாத இலக்கிய இரசிக்கர்கள் இல்லை. ஆனால் அவரைப் பற்றிய சில "இரசிகியங்களை" அறிந்தவர்கள் மிக மிகக் குறைவு. கனக. செந்திநாதன் பெயரிற் கூப்பன் இல்லை; வாக்காளர் பட்டியலில் இப்பெயர் இல்லை; அடையாள அட்டையிலும் இல்லை. ஆச்சரியமாக இருக்கின்றதா? அவர்கள் எத்தோணியாக இருக்கலாமோ? எனச் சந்தேகப்படுகின்றீர்களா? உண்மை இதுதான்: கனக. செந்திநாதன் என்ற பெயரில் அவர் பிரபலமாகியிருக்கின்றார்; ஆனால் பிறப்புச் சான்றிதழில் அவருடைய பெயர் திருச்செவ்வேல் என்றே பதியப் பட்டிருக்கின்றது. இதுதான் அவருடைய சட்டபூர்வமான பெயர்.

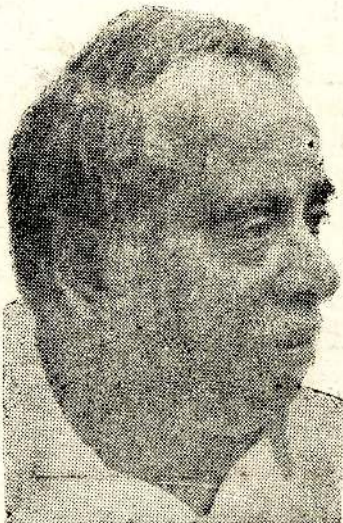
பிட்டையும் அப்பத்தையும் அறியாத — கவைக்காத ஈழத்தமிழர் யார்? இங் குள் எவர்களால் அதிகமாக விரும்பப்படும் உணவு வகைகள் இவை. சைவ சமயக் காவியங்களிலும் புராணங்களிலும் இடம் பெறும் பெருமையும் இவற்றிற்குண்டு. பிட்டுக்கு மண் சுமந்த கதையும், பட்டினத்தாருக்கு அப்பம் கொடுக்கப்பட்ட கதையும் எல்லோருக்கும் நினைவிருக்குமே! இவற்றின் பிறந்தகமான தமிழ் நாட்டில் இவற்றை இப்போது காண்பதரிது; அங்கே தோசையும் இட்னியும் உப்பு மாவுந்தான் பிரபலமானவை. பிட்டையும்

அப்பத்தையும் மறவாமல் உபயோகித்து வரும் ஈழத்தமிழரே சைவ மரபைக் கட்டிக் காக்கின்றனர் எனச் சொல்லலாமல்லவா?

கே: நான் சுமாரான அழகி; பணக்காரக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவன். என் அழகை அதிகரிப்பதற்கு எவ்வளவு பணமென்றாலும் செலவிடத் தயாராயிருக்கிறேன். பார்த்தவர்கள் எல்லோரும் என்னை அழகுராணி என்றே சொல்லவேண்டும் என்று விரும்புகின்றேன். நான் என்ன செய்யவேண்டும் என்பதைச் சொல்லுங்கள்.

ய: பார்த்தவர்கள் மட்டுமல்ல, பார்க்காதவர்களும் உங்களை அழகுராணி என்று சொல்வதற்குச் சலபமான வழி இருக்கின்றது. பிறப்புச் சான்றிதழில் உங்கள் பெயரை அழகுராணி என்று மாற்றிவிடுங்கள், போதும்!

பாரதியின் அடிச்சுவட்டைப் பின்பற்றிய கவிஞர்களுள் கறுப்பண்ணன் குறிப்பிடத்தக்கவர். பாரதியைப் போன்று எளிமையும் இனிமையும் நிரம்பிய எழில் தமிழ்க் கவிதைகள் ஏராளமாக எழுதினார்; கற்கண்டுத் தமிழ்க் காந்தியக் கவிதைகள் எழுதினார்; கடவுளைப் பற்றியும் காலைப் பற்றியும் சமுதாயம் பற்றியும் சனநாயகம் பற்றியும் கவி பாடினார்... இந்தப் பெயரில் எந்தக் கவிஞரும் தமிழ் நாட்டில் இருந்ததில்லையே என நீங்கள் கேட்கலாம். நியாயமான கேள்வி! நாமக்கல் கவிஞர் இராமலிங்கம் பிள்ளையே நான் குறிப்பிடும் கவிஞர்! அவரைக் கறுப்பண்ணன் என்றுதான் அவருடைய தாயார் அழைப்பாராம்! — சராசரன்

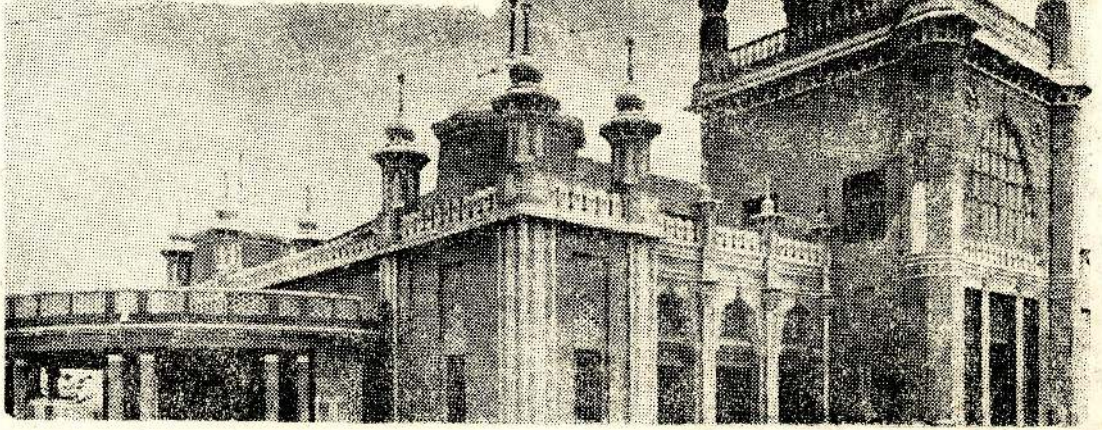

அண்ணா!

பாலைப்போல நூலைத்தந்து படிக்கச் செய்த அண்ணா! காலம் யாவும் தமிழைப் போற்றிக் கட்டிக் காத்த அண்ணா! கடமையோடு கண்ணியத்தைக் கடைப்பிடித்த அண்ணா! மடமை நீக்கித் தமிழினத்தின் மானம் காத்த அண்ணா! கழகம்வைத்துத் தமிழ் வளர்த்த கலைஞர் போற்றும் அண்ணா! பழகநல்ல பண்பினோடு பாசம்கொண்ட அண்ணா! கதைகள் சொல்லி உவமை காட்டிக் கடிதம் தந்த அண்ணா! எதையும் தாங்கவல்ல நல்ல இதயம் கொண்ட அண்ணா! நாடகங்கள் எழுதிக் காட்டி நடித்துச் சென்ற அண்ணா! மேடைதோறும் தமிழ் முழங்கி மேன்மை பெற்ற அண்ணா! தென்னகத்தின் காந்தியாகிச் சேவை செய்த அண்ணா! உன்னை எங்கள் நெஞ்சகத்தில் உறையச் செய்வம் அண்ணா!

— கவிஞர் தாமரைத் தீவான்

புத்தளம் படுகொலை

1976 பெப்ரவரி— 2ம் நாள்!

அந்த நாளை நினைத்தாலே — ஒருபுறம் நம் கண்கள்! குளமாகின்றன; மறுபுறம் ஏன் இந்தக் கொடுமை என்று எண்ணிடும்போது அதே கண்கள் அனலைக் கொட்டுகின்றன!

ஆம், அந்த நாள் — இந்த நாட்டில் நீதி செத்தொழிந்த நாள்! நியாயம் மரணத்தைத் தழுவிக்கொண்ட நாள்!

புத்தளத்தின் தெரு வீதிகளிலே தமிழ் பேசும் இஸ்லாமியர்களின் இரத்த ஆறு ஓடிய நாள்! அப்பாவி இஸ்லாமிய சகோதரர்களின் பிணங்கள் அநியாயமாக விழுந்த நாள்!

ஆம், நீதி கேட்கச் சென்ற அப்பாவி இஸ்லாமிய சகோதரர்கள் — நியாயம் கோரிய எம் உடன் பிறப்புக்கள் — “கட்டுக் கடங்காதவர்கள்” என்று பட்டம்சூட்டப்பட்டு விரட்டி விரட்டிக் குருவிகள் போலச் சுடப்பட்ட நாள்!

மேலே காணப்படும் அமைதி சூழ்ந்த புத்தளம் புனித பள்ளிவாசல் இஸ்லாமிய

சகோதரர்களின் தூய இரத்தத்தினால் கழுவப் பட்ட நாள்!

ஆண்டவனிடம் அடைக்கலம் கோரி பள்ளிவாசலுக்குள் கூடிய அப்பாவி இஸ்லாமியர்கள் வெறிபிடித்த ஆட்சியாளரின் பொலிஸ் படைகளினால் குறிபார்த்துச் சுடப்பட்டு வீழ்ந்த கறைபடிந்த நாள் — இரத்தக் கறைபடிந்த நாள்!

இந்த இன ஆதிக்க வெறியாட்டம் முடிவடைந்து ஓராண்டு முடிவடைந்துவிட்டது! 365 நாட்கள் பறந்தோடிவிட்டன!

இந்த ஆண்டு புத்தளம் பள்ளிவாசலின் முன்படுகொலைக்கு ஆளானவர்களுக்கு அனுதாபம் தெவிக்கக்கூட அரசு அனுமதி தரவில்லை!

அங்கு நடந்த வெறிச்செயல்கள் பற்றி— பயங்கரப் படுகொலைகள் பற்றி பூரண நீதி விசாரணை நடத்தும்படி கோரினார் தமிழினத் தலைவர் தந்தை செல்வா! இன்றுவரை எதுவுமே நடைபெறவில்லை!

கடர் சித்திரை மலர்

கருத்துப் பேழையாய் — இலக்கியப் பெட்டகமாய் — பாதுகாத்துப்பேணவேண்டிய முத்தமிழ்ச் சோலையாய் — அதிக பக்கங்களில் — கண்ணைக் கவரும் வண்ணமுகப்புடன் தயாராகிறது — விலை ரூபா 2-00 மட்டுமே, மேலதிக பிரதிவேண்டும்! விற்பனை முகவர்கள் மார்க் 10ம் திகதிக்கு முன்னர் அறிவிக்க கோருகிறோம்.

— ஆர்.

சன்மானம் பெறும் சிறுகதை

சுடர் 'தை' இதழில் வெளிவந்திருந்த சிறுகதைகளில் "நீர்வை—இளமதி" எழுதிய "ஓ ஐயர் செத்து விட்டார்" எனும் சிறுகதை சுடரின் சன்மானமாகிய ரூபா 25,00 பெறுகிறது. —ஆர்.

திருமலை நகரில் கோயில் திரு விழாக் கூட்டம் போல நிரண்டிடக் கண்டார் மக்கள் திரை கடல் அலையே கண்டார் உரிமைப் போராட்டத் தன்னின் ஓர் பெருங் காண்டத் தன்னை வரையவே வந்தாரங்கு வரலாறு படைக்குந் தீரர்!

தலைவர்கள் பேச லானார் தண லென வார்த்தை யெல்லாம் சிலை யென மக்க ளானார் செவி யெலாம் தியின் பாய்ச்சல் உலை யெனக் கொதிக்கும் நெஞ்சம் உடம் பெல்லாம் வெம்மை ஏறும் பலப் பல கொந்தளிப்பு பகர நான் முடியுமாமோ?

தீர் மானம் கொண்டு வந்தார் திருத்தமே யின்றி மக்கள் ஓர் மனதாகக் கொண்டார் ஒற்றுமை ஓங்கக் கண்டார் ஈர் நிலப் பேத மில்லை எல் லோரும் தமிழ் ரென்னும் ஓர் உணர் வன்றி அங்கே ஒன்று வேறில் லையம்மா!

திருமலைத் தீர்மானங்கள்

அரியாசன மேறி அமர்ந்த மொழி யோடு சரியா சனம் எங்கள் தமிழும் பெற வேண்டும் இரு இனமும் இங்கே இரு தருவ மாக்கும் பிரித் தானும் கொள்கை பெருந் தீமை விளைக்கும்!

சிங்களவர் கொண்டு வந்து செந் தமிழர் பூமியிலே அங்கங்கே அமர்த் துவதை அரசே நீ நிறுத்து! தங்க மொழி தமிழாளும் தமிழர் நிலம் காக்கவே எங்களுக்கு ஈழமதில் இணைப்பாட்சி அமைத்திடுக!

பல் இனமும் பல் மொழியும் பகையின்றி வாழ நல்ல முறை இது வொன்றே நாழுமதை ஏந் போம் எல்வார்க்கும் குடியுரிமை இலங்கையிலே தருக இல்லை யெனில் இந் நாட்டில் இரத்தாறு ஓடும்!

ஆம்—குற்றவாளிகளே நீதி வழங்குவார்கள் என்று நாம் எப்படி எதிர்பார்க்க முடியும்?

யாழ்ப்பாணத்தில் 1974ல் நடைபெற்ற தமிழ் மாநாட்டின்போது நடைபெற்ற உயிர்க் கொலை பற்றியும் நீதி விசாரணை இல்லை — புத்தளத்தில் நடைபெற்ற நெஞ்சருக்கும் சம்பவத்துக்கும் விசாரணையில்லை!

யாழ்ப்பாணத்தில் கோவிலுக்குச் சென்றும் பிட்டுவிட்டுத் திரும்பிய பரராசா என்னும் இளைஞர், படுகொலை செய்யப்பட்டார் பொலிசாரால். இது "நியாயம் காட்டமுடியாத படுகொலை"யென்று தீர்ப்புக்கூறினார் யாழ்ப்பாணத்து நீதிபதி!

ஆனால்,

"நியாயம் காட்டமுடியாத படுகொலைக்கு" காரணமாக இருந்தவர்கள் மீது எவ்வித சட்ட நடவடிக்கையும் இல்லை! அவர்களுக்கு மாலை மரியாதை! பதவி நீடிப்புகள்!

ஆம் இந்த நிலையிலேதான் நாம் இன்று வாழுகிறோம். தமிழ்பேசும் மக்கள் இன்று வாழுகிறார்கள்.

நமக்கு தெய்வமும் நமது ஒற்றுமையும் அறமுமே துணை. வேறு யாரும் துணையில்லை! சட்டமும் துணையில்லை; நீதியும் துணையில்லை! அரசும் துணையில்லை!

இதை உணர்ந்து தமிழ்பேசும் மக்கள் அனைவரும் — தமிழர்களும், முஸ்லிம்களும் ஒரேயணியில் இணைவோம்!

நமக்கோர் நாடு காண்போம்! அங்கு கேடுகள் நீங்கி தலைநிமிர்ந்து வாழ்வோம்!!

படுகொலைக்காளான இஸ்லாமிய சகோதரர்களுக்கு சுடரின் சார்பில் நமது அஞ்சலியைத் தெரிவிக்கும் அதே வேளையில் மேற்கண்ட உறுதியையும் எடுப்போம்! இணைவோம் ஒன்றும்! பெறுவோம் தமிழ்ஈழம்!! —ஈழதாசன்

அடுத்த இதழில்

சுடர் ஆசிரியர் கோவை மகேசன் எழுதும் 'தமிழக நினைவுகள்' தொடர் கட்டுரை, இந்த இதழில் இடமின்மை காரணமாக இடம்பெறவில்லை; அடுத்த இதழில் இடம்பெறும்.

சுருத்தூதர்!

கே! மட்டக்களப்பு தமிழ் எழுத்தாளர் சங்க உறுப்பினர்களான பிரபல எழுத்தாளர்கள் பலரின் எழுத்துக்களை இட்பொழுது பத்திரிகைகளில் பார்க்க முடியவில்லையே காரணம் என்ன?

ப: ஈழத்து தமிழ், இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு குறிப்பிடத்தக்க அளவு அடிகோலிய பிரபல எழுத்தாளர்கள் பலர் மட்டக்களப்பு தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கத்தில் அங்கம் வகிக்கின்றனர். இவர்களில் பலர் ஈழத்திலும் தமிழ் நாட்டிலும் பல்வேறு சமயங்களில் நடாத்தப்பட்ட இலக்கியப் போட்டிகள் பலவற்றில் பரிசும் பாராட்டுக்களும் பெற்றவர்கள் ஆவர். குறிப்பாக கலைக்கழக நாடகப் போட்டியில் முதற்பரிசு பெற்ற நாடகாசிரியர் 'அன்புமணி' ஆனந்தவிகடன் நடாத்திய கவிதைப்போட்டியில் முதலிடம் பெற்ற கவிஞர் திமிலைத் துழிலன், 'கல்கி' சிறுகதைப்போட்டியில் முதற்பரிசு பெற்ற 'நவம்' ஆகியோர் எமது சங்கத்தின் முன்னோடி உறுப்பினர்களே.

மற்றும் ஈழத்தில் பிரபல எழுத்தாளர்களான நாவலாசிரியர் திமிலை மகாலிங்கம்,

நகைச்சுவை இலக்கியம் கிராமிய இலக்கியம், இவற்றில் அதிக ஈடுபாடுள்ள திரு. ரீ. பாக்கியநாயகம் மட்டக்களப்பைப் பிறப் பிடமாகக் கொண்டவர். மட்டக்களப்பு மத்திய கல்லூரியிலும் யாழ் மத்திய கல்லூரியிலும் கல்விற்ற இவர் ஆரம்பத்தில் சிறுகதை எழுதி வாசகர்களுக்கு அறிமுகமானார். சிறுகதை, நாடகம், நாவல், கவிதை முதலிய பல்வேறு இலக்கிய முயற்சியில் ஈடுபட்டிருந்தும் நகைச்சுவைக் கட்டுரைகளே இவருக்கு

நகைச் சுவை எழுத்தாளர் ரீ. பாக்கியநாயகம்

ஈழநாட்டிலும், தமிழ் நாட்டிலும் பேரைத் தேடித் தந்தவன்.

ஈழகேசரி, தினகரன், வீரகேசரி சுதந்திரன் உதயதாரகை போன்ற பத்திரிகைகளில் எழுதிய திரு. ரீ. பாக்கியநாயகம் ஆனந்த விகடனிலும், கலைமகளிலும் எழுதியிருக்கிறார். கலைச் செல்வி நடாத்திய நகைச்சுவைக் கட்டுரைப் போட்டியிலும் முதற்பரிசு பெற்றார்.

சுதந்திரன் பத்திரிகை தினசரியாக வெளிவந்த காலத்தில் 1948 - 49 ல் அதன் உதவி ஆசிரியர்களுள் ஒருவராக விளங்கிய இவர் 1950 ம் ஆண்டு இலங்கைச் சேவையில் சேர்ந்து தற்போது மட்டக்களப்புக் கச்சேரியில் கடமையாற்றுகிறார்.

மட்டக்களப்புத் தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கத்தலைவராக நீண்டகாலமாக விளங்கும் திரு. பாக்கியநாயகம் எப்படி எழுத ஆரம்பித்தேன் என்று சுதந்திரனில் எழுதியபோது 1964 ல் என்று நம்புகிறேன் "எந்தப் போக்கு மில்லாத பொழுது போக்கே என்வழி" என்று எழுதியது ஞாபகத்திற்கு வருகின்றது.

தமிழில் மாத்திரமன்றி ஆங்கிலத்திலும் எழுதும் ஆற்றலுள்ள இந்த நகைச்சுவை எழுத்தாளரின் கருத்துக்களைச் சுடர் வாசகர்களுக்குத் தருவதில் மகிழ்கின்றோம்.

சிறுகதை எழுத்தாளர்கள் ஆ. பொன்னுத்துரை, 'தங்கள்' நடமாடி போன்றோரும், கவிஞர்கள் அப்துல் காதர், லெவ்வை, செ. குணரெத்தினம், வெல்லலுர்க்கோபால், ராஜபாரதி, வெற்றிமகன், எருவில் மூர்த்தி, முத்தழகு, திமிலைக்கண்ணன், நாகூர் பாவா முதலியோரும் இன்னும் வளர்ந்து வரும் பல இளம் எழுத்தாளர்களும் எமது சங்கத்தில் உறுப்பினராய் உள்ளனர்.

எனினும் தாங்கள் குறிப்பிட்டபடி, அறுபதுகளில் கொடிகட்டிப் பறந்த இவர்

களில் பலர் எழுபதுகளில் எழுத்துத்துரையிலிருந்து ஒதுங்கியவர்களாகவே காணப்படுகின்றனர். இவர்களைச் சந்தித்து எழுத்துலகமந்த நிலைபற்றி அவர்களிடம் குறிப்பிட்ட போது எழுதாதற்கு அவர்கள் கூறும் காரணம் இதுதான். இந்த எழுத்தாளர்கள்

ளிற் பலர் தற்போது குடும்பஸ்தர்களாகிவிட்டனர். பல்வேறு குடும்பப் பிரச்சினைகளுக்கு மத்தியில் எழுதுவதற்கு நேரம் ஒதுக்குவது அவர்களுக்கு பெரும் பிரச்சனையாயிருக்கிறது. ஆறுபதுகளில் ஏற்பட்டிருந்த இலக்கிய விழிப்புணர்ச்சி தற்போது குறைந்துள்ளது. இவர்கள் எழுதாததற்கு ஓரளவு காரணமாகலாம்.

கே: அநேகமான பண்புள்ள எழுத்தாளர்கள், தங்களுக்கு எழுதுவதற்கு வாய்ப்பு இல்லாதபடி, எல்லா இடங்களையும் ஒரு குறிப்பிட்ட கோஷ்டியினர் பிடித்துக் கொண்டிருப்பதாக அங்கவாய்க்கிறீர்களே. இதுபற்றித் தங்கள் கருத்தென்ன?

ப: எழுத்துலகில் கோஷ்டி மனப்பான்மையை என்றுமே வெறுப்பவன் நான். ஈழத்து எழுத்தாளர்களிடையே பலதரப்பட்ட தனிப்பட்ட விருப்பு வெறுப்புகள் இருந்தபோதிலும் வேற்றுமையிலும் ஒற்றுமை காண்பது ஈழத்து இலக்கியத்தின் எதிர்கால வளர்ச்சிக்கு இன்றியமையாததாகும். இலக்கியப்படைப்புகள் எங்கிருந்து வந்தாலும் அவற்றில் தரமானவற்றை பாரபட்சமின்றி தெரிவு செய்து வெளியிட்டு எழுத்தாளர்களை ஊக்குவிக்க பத்திரிகைகள் முன்வரவேண்டும்.

கே: தமிழக சஞ்சிகைகள் நூல்கள் முதலியவற்றின் வருகைக்குத் தடைவிதித்ததன் பயனை கடந்த 5 வருட காலங்களில் ஏற்பட்டுள்ள நன்மை அல்லது தீமைகளையிட்டு ஏதாவது கூறுவீர்களா?

ப: தமிழக சஞ்சிகைகளைத் தடைசெய்ததினால் எதிர்பார்க்கப்பட்ட பலன் கிட்டவில்லை. யென்ற கசப்பான உண்மையை நாம் ஒப்புக் கொள்ளவேண்டும். ஈழத்து இலக்கியத்தின் தனித்துவம் பேணப்பட வேண்டுமென்ற நல்தோக்குடனே இக்கட்டுப்பாடு மேற்கொள்ளப்பட்டதென்று கூறப்பட்டபோதிலும், தடை செய்ததாலேற்பட்ட வெற்றிடத்தையும் இலக்கிய தாகத்தையும் ஈடுசெய்ய ஈழத்து சஞ்சிகைகள் தவறிவிட்டனவென்றே கூறவேண்டும்.

கே: தாங்கள் தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கத்தலைவராக இருந்தும் அதிகமாக, ஆங்கிலக் கட்டுரைகளையே பத்திரிகைகளிலும் வாடுவையிலும் வெளியிட்டு வருவதை அவதானிக்க முடிகிறது. காரணம் என்னவோ?

ப: கால் நூற்றாண்டு காலமாக தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சியில் ஈடுபாடு கொண்டுள்ளவன் நான். ஆனால் தற்போது, ஈழத்து தமிழ் எழுத்துலகில் 'நடைபெற்று வரும்' 'தில்லு முல்லுகளையும் "போக்கு"களையும் கண்டு அதிருப்தியும் விசமமும் அடைந்துள்ளேன். எனவே தற்காலமாக தமிழ் எழுத்துத் துறையினின்று ஒதுங்கியிருக்கிறேன். எனினும் ஆத்ம திருப்திக்காக அடிக்கடி ஆங்கிலக் கட்டுரைகளை பத்திரிகையில் எழுதியும் வாடுவையிலும்

யில் பேசியும் வருவதை அறிந்திருப்பீர்கள். ஆங்கில எழுத்துத் துறையில், ஆற்றலுக்கும் திறமைக்கும் நிச்சயம் மதிப்பளித்து கௌரவிக்கிறீர்கள். இங்கிலாந்திலிருந்து வெளிவரும் "லண்டன் வீக்கென்ட்" என்னும் பத்திரிகையில் சமீபத்தில் எனது மிகச்சிறிய துணுக்கொன்றை வெளியிட்டிருந்தார்கள். அதற்காக சுமார் முப்பது ரூபாய் சன்மானமும் ஆசிரியரின் பாராட்டுக் கடிதமொன்றும் விமானத் தபாலில் அனுப்பியிருந்தார்கள்.

'ரீடர்ஸ் டைஜஸ்ட்' என்னும் ஆங்கில மாதாந்த சஞ்சிகை ஒரு கட்டுரைக்கு சுமார் முப்பதாயிரம் ரூபாய் அளித்து எழுத்தாளர்களை கௌரவிக்கிறது. ஆனந்தவிகடன் முத்திரைக்கதைக்கு ஐந்தாறு ரூபாய் சன்மானமளிக்கிறது. ஆனால் நமது நாட்டிலோ தப்பித்தவறி தமிழ் பத்திரிகை ஆசிரியர்களின் கடைச்சம்கிடைத்தால் சன்மானமாக பத்து ரூபாய்பணம் கிடைக்கிறது. பல மாதங்களுக்குப்பின். தன்மானமிக்க தமிழ் எழுத்தாளனுக்கு இந்தச் சன்மானம் ஓர் அவமானமெனவே நான் கருதுகிறேன். இந்த நிலை மாறி, பணக்காரப் பத்திரிகைகள் தமிழ் எழுத்தாளனின் படைப்புகளை மதித்துக் கௌரவிக்க வேண்டும். அதற்காக இலக்கிய சங்கங்கள் பாடுபட வேண்டும். தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு எழுத்தாளர்களின் பங்கு மகத்தானதென்பதை தமிழ் பத்திரிகைகள் உணரவேண்டும்.

கே: 'சுடர்' பற்றித் தங்கள் அபிப்பிராயம் என்ன? 'சுடர்' வாசகர்களுக்கு என்ன கூற விரும்புகிறீர்கள்?

ப: 'சுடர்' பத்திரிகையை ஆரம்பத்திலிருந்தே ஆவலுடன் படித்து வருகின்றேன். தரமான இலக்கிய சஞ்சிகையாக மிளிரும் 'சுடர்', ஈழத்து இலக்கிய வானில் சுடர்விட்டுப் பிரகாசிக்கும் சூரியனைத் திகழ்கின்றது. பல்கலை அம்சங்களுடன் கூடியவோர் குடும்பப் பத்திரிகையாக விளங்கும் 'சுடர்' தமிழ் பேசும் மக்கள் ஒவ்வொருவரது இல்லங்கள் தோறும் பிரகாசிக்க வேண்டுமென்பதே எமது அவா.

'சுடர்' வாசகர்களுக்கு ஓர் வார்த்தை, ஈழத்து சஞ்சிகைகளையும் ஈழத்து எழுத்தாளர்களது நூல்களையும் பணம் கொடுத்து வாங்கி ஆதரியங்கள். நமது நாட்டு தமிழ் எழுத்தாளர்களது தரம் உயர்ந்து அவர்கள் உயர்ந்த படைப்புகளை உருவாக்கி தமிழ் அண்ணைக்கு மென்மேலும் பணி செய்ய அவர்களை ஊக்குவிப்புகள்.

—செவ்வி கண்டவர்— "புத்தொளி"

● பாரதி இலக்கணத்தில் தவறிவிட்டதாக 'தில்லிப் பல்கலைக் கழகப் பேராசிரியர் ஒருவர்' குறிப்பிட்டதை ஈழத்து கல்வியாளர் ஒருவர் தமிழகத்துத் 'தாமரை' இதழில் மறுத்து எழுதியிருந்ததாக 'கடர்' ஐப்பசி இதழில் 'பாரதியும் அகவலும்' எனும் தலைப்பில் எழுதியிருந்த கட்டுரையொன்றில் 'யிரான்' என்பவர் குறிப்பிட்டிருந்தார். அதுபற்றி விளக்கமளித்து தில்லிப் பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியர் முனைவர் சாலை இளந்திரையன், நமக்கு எழுதிய கடிதமொன்றில் தாமரையில் வெளிவந்த நுஃமாவின் கட்டுரைக்கு பதிலளித்து பதில் கட்டுரையொன்றை எழுதி அப்போதே தாமரைக்கு தாம் அனுப்பியிருந்ததாகவும், அதை தாமரை இருட்டடிப்பு செய்துவிட்டதாகவும் குறிப்பிட்டு, 'தாமரை' யால் இருட்டடிப்பு செய்யப்பட்ட தமது கட்டுரையையும் அனுப்பியிருந்தார். அக்கட்டுரையைப் இங்கு வெளியிடுகிறோம்.

கட்டளைக் கலிப்பாவா? எண் சீர் விருத்தமா?

“பாரதியின் பாட்டு வடிவங்கள்” (தாமரை, செப்டம்பர் 67) என்னும் எனது கட்டுரையில் நான் வலியுறுத்திய ஒரு கருத்தை மறுத்து, அன்பர் திரு. நுஃமான் (தாமரை டிசம்பர் 67 இதழில்) “பாரதியின் இலக்கணப் பிழை...” என்ற தலைப்பில் எழுதிய கட்டுரையைப் படித்தேன். இலக்கணம் என்றாலே பலருக்கு வேப்பங்காயாகக் கசக்கின்ற இந்த நாளில், யாப்பிலக்கணத் தொடர்புடைய எனது கட்டுரையைத் தொடர்ந்து சிந்திக்க முன்வந்த அன்பரைப் பாராட்டுகிறேன். ஒரு வகையான எண்சீர் விருத்தங்கள் என்று நான் கொண்ட பாடல்களை, அன்பர், “கட்டளைக் கலிப்பாக்கள்” என்று குறிப்பிடுகிறார். அதற்கான இலக்கண ஆதாரங்களையும் காட்டியுள்ளார். அப்பாடல்களை எண்சீர் விருத்தங்களாக நான் கொண்டதற்குரிய காரணங்களை விளக்குவதே இந்தக் கட்டுரையின் நோக்கம்.

கட்டளைக்கலிப்பாவின் “உருவமும் யாப்பும் அறிமுகமில்லாத காரணத்தால்” அதனை நான் எண்சீர் விருத்தமாகக் கொண்டு பாரதியில் தவறு கண்டதாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார் அன்பர் நுஃமான். தமிழ் இலக்கணம் மிக விரிந்தது; எல்லோரும் அதன் எல்லாவற்றையும் தெரிந்து வைத்திருப்பது இயலாத காரியமே, நாம் ஒவ்வொருவரும் கற்றது கைம்மண அளவு, — கல்லாதது உலகளவு அல்லவா? ஆனால், யாப்பருங்கலக்காரிகையின் பிற்சேர்க்கையிலும் யாப்பதிகாரம் என்னும் நூலிலும் உள்ள கட்டளைக்கலிப்பா இலக்கணங்களை அறியாததால் நான் இவ்வாறு கணிக்கவில்லை. சில முக்கியமான அடிப்படைகளின் மீதே அந்த முடிவுக்கு வந்தேன்:

“மாச்சீர் முன்வரு நாற்சீ ரடியே
நேர்முதல் நிரைமுதல் நிரனிறை யானே
பதினோ ரெழுத்தும் பன்னிரெ ழுத்தும்
இயைந்தரை யடியாய் நடந்தல் திரட்டித்து
ஓத்துநான் கிறுவது கட்டளைக் கலிப்பா.”

முதற்சீர் மாச்சீரும் பின் மூன்று சீரும் கூடியது அரையடியும், அவ்வாறே பின்வரும் நான்கு சீர் கூடியது அரையடியும் ஆக அமைந்த எண்சீரடி நான்குடைத்தாய், முத

லசை நேரசையா யின் அரையடிக்கெழுத்துப் பதினொன்றும், நிரையசையாயின் பன்னிரண்டும்பெற்று ஏகாரத்தால் முடிவது கட்டளைக் கலிப்பா. இஃது எழுத்தளவைப் பெறுதலாற் கட்டளைக் கலிப்பா எனப்பட்டது. முதற்சீர் மாச்சீரும் ஏனைமூன்றும் கூவிளச்சீருமாக வருவது பெரும்பான்மை”

—முனைவர் சாலை இளந்திரையன்

யாப்பருங்கலக்காரிகையில் உள்ள மேற்கண்ட இலக்கணத்தை அன்பர் எடுத்துக்காட்டியுள்ளார். இதே இலக்கணம்புலவர் குழந்தை வெளியிட்டுள்ள யாப்பதிகாரத்திலும் தரப்பட்டுள்ளது. இவைகளின் படி, கட்டளைக்கலிப்பாவுக்குப் பின்கண்ட இலக்கணங்கள் பொருந்தியிருக்க வேண்டும்:

- (1) நான்கு அடிகள் வரவேண்டும்.
- (2) ஒவ்வொரு அரை அடியிலும், — நேரசையில் தொடங்கினால் (மெய்யெழுத்தை நீக்கிப்) பதினொரு எழுத்தும் நிரையசையில் தொடங்கினால் பன்னிரண்டு எழுத்தும் வரவரவேண்டும்.
- (3) அரை அடிக்கு நான்கு சீர்கள் வரவேண்டும்.
- (4) பாட்டு ஏகாரத்தில் முடிய வேண்டும்.
- (5) ஒவ்வொரு அரையடியிலும் முதற்சீர் மாச்சீராகவும் ஏனைய மூன்றும் கூவிளச்சீர்களாகவும் வருவது பெரும்பான்மை.

* * * * *

இந்த இலக்கணங்களைப் பாரதியாரின் பாடல்களோடு பொருத்திப் பார்க்கையில்,

கட்டளைக்கலிப்பார் போலத் தோன்றுகிற பாடல்களை அவர் கட்டளைக்கலிப்பாப் பாடும் ஓர்மையுடன் பாடவில்லை என்பது தெளிவாகப் புலப்படுகிறது. முதலாவதாக “கட்டளைக்கலிப்பா ஏகாரத்தால் முடிய வேண்டும்” என்னும் விதியைப் பாரதி முறையாகக் கடைப்பிடிக்கவில்லை. “இந்த விதியை இப்போது யாரும் கடைப்பிடிப்பதில்லை. பாரதி கூடச் சில இடங்களில்தான் அதைக் கடைப்பிடித்துள்ளான். இலக்கணத்துக்காக வேண்டாத இடங்களிலும் ஏகாரத்தைப் புகுத்துவதை விட அது இல்லாமல் இருப்பதே சிறப்பு” என்கிறார் அன்பர் நுஸ்தான், ஒரு பாட்டு வடிவத்திற்கு வகுக்கப்பட்ட இலக்கணங்களில் நமக்கு வேண்டியதை மட்டும் எடுத்துக்கொண்டு மற்றவற்றை விட்டுவிட்டால் ஒரு புதிய வடிவம் உண்டாகுமே தவிர, இலக்கணக் குறைவுடைய இது அந்தப் பழைய யாப்பு ஆகாது!

“இலக்கணத்துக்காக வேண்டாத இடங்களிலும் ஏகாரத்தைப் புகுத்துவதை விட அது இல்லாமல் இருப்பதே சிறப்பு” என்று பாரதியே கருதி ஏகாரத்தை விட்டுவிட்டது போலப் பேசுகிறார் அன்பர். கட்டளைக்கலித்துறை என்னும் யாப்பு வடிவமும் ஏகாரத்தால் முடிய வேண்டும் என்பதே இலக்கணம். இந்த யாப்பில் பல பாடல்கள் பாடிய பாரதி எந்த ஓர் இடத்திலும் இந்த (ஏகார இறுதி) இலக்கணத்தை மீறவே இல்லை. இதே போல், வெண்பா என்னும் பாட்டு வடிவம் நான், மலர், காசு, பிறப்பு என்னும் வாய்பாட்டுச் சொற்களில் ஒன்றைக் கொண்டு முடியவேண்டும் என்பது ஒரு விதி. இந்த விதியையும் பாரதி எந்த இடத்திலும் மீறி இருப்பதாகத் தெரியவில்லை.

இவை மட்டுமல்ல; வெண்பா, கட்டளைக்கலித்துறை, நேரிசை ஆசிரியப்பா முதலான யாப்புக்களின் (சீர், தளை, அடி முதலிய) இலக்கணங்களை எல்லாம் அவற்றுக்குக் கூறப்பட்டபடியே பாரதி ஏற்றுக்கொண்டு பாடியுள்ளார். அங்கெல்லாம் அவ்வளவு கருத்தாக இருந்த பாரதி, கட்டளைக்கலிப்பாவில் மட்டும் இலக்கணத்தைத் திருத்தியிருப்பாரா என்பது சந்தனைக்கு உரியது...

கட்டளைக்கலிப்பாவின் அரையடியில் “முதற்சீர் மாச்சீரும், ஏனை அடிகள் மூன்றும் கூவிளச்சீருமாக வருவது பெரும்பான்மை” என்னும் இலக்கணத்தையும் இந்தப் பாடல்களில் பாரதி தெளிவாகப் பின்பற்றவில்லை. பின் மூன்று சீர்களும் கூவிளச்சீராக வருவதால் உண்டாகும் ஓசை அமைப்புக்கும், அவற்றுள் வேறு சீர்கள் மயங்கி வருவதால் உண்டாகும் ஓசை அமைப்புக்கும் நுட்டமான வேறுபாடு உண்டு. அதைக் கருதியே கட்டளைக்கலிப்பாவின் அரை அடிக்குத் தேயா அல்லது புளிமா—கூவிளம்—கூவிளம்—கூவிளம் எனும் சீர் அடைவை வகுத்துள்ளார்கள்.

“வேதம் பொன்னுருக் கன்னிகை ஆகியே மேன்மை செய்தெமைக் காத்திடச் சொல்வதோ?” என்பது மேற்கண்ட சீர் அடைவோடு பொருந்திய ஓர் கட்டளைக்கலிப்பா அடி. இதில் ஒவ்வொரு அரையடியிலும் (மெய்யை நீக்கி) பதினொரு எழுத்து வருகிறது.

“கல்வையும் மண்ணையும் பொன்னையும் கொண்டு நாமர் மணிகள் சிலலை சேர்த்துச் சொல்லை இசைத்துப் பிற்பேயு மாறே சுந்தர மாமொரு காப்பியம் செய்தார்”

பாஞ்சாணி சபதத்தில் வரும் இந்தப் பாடல் அடிகளிலும் நேரசையில் தொடங்கும் அரையடிக்குப் பதினொரு எழுத்தே வருகிறது. ஆனால், முதற்சீர் மாச்சீராக இருக்க வேண்டும் என்னும் விதியோ, பின்வரும் சீர்கள் மூன்றும் கூவிளமாக இருக்க வேண்டும் என்னும் விதியோ இதல் பின்பற்றப்படவில்லை. இத்தனைப் “பிறை வரல்கள்” உள்ள இந்த அடிகளை, (அரையடிக்குப் பதினொரு எழுத்துக்கள் உள்ளன என்னும் ஒரே காரணத்தால்) கட்டளைக்கலிப்பா அடிகள் என்று சொல்ல முடியுமா?

கருத லுய்குனி நும் உயிர்க் கில்லை சோர்வு வீழ்ச்சிகள் தொண்டருக் கில்லை எந்மி னோ அறப் போரினை என்னுள் எங்கோ மேதக மேந்திய காந்தி”

இந்த அடிகளில் முதற்சீர் மாவாகவும் அடுத்த இரண்டு சீர்கள் கூவிளமாகவும் முறையாக உள்ளன. கடைசிச் சீர் (கூவிளத்துக்குப் பதில்) மாச்சீராக அமைந்துள்ளது. எழுத்துக்கள் அரையடிக்குப் பத்துப் பதினொன்றுமாக (மட்டுமே) வருகின்றன. இவைகளைக் கட்டளைக்கலிப்பா அடிகள் என்று சொல்ல முடியுமா?

“கோயிற் புராணம் குருக்கள் வணக்கம் கொள்ள அழகிய மங்கையர் பாடல் ஆயிரம் பாட்டும்— ஆர்தடுக் கிணறு?— ஆட்சியின் மாட்சியை ஏளிழக்கின்றான்?”

“அன்பும் பண்பும் இரக்க நெகிழ்ச்சியும் ஆபிரங்கவி வாணர் விரித்துளார் துன்ப மின்றி உலகை வளர்த்திடும் குாய நெஞ்சம் வளர்ந்திட வில்லையே.”

“வற்றிப் போன குளத்தின் வெடிப்பிலே வந்த தோரிலை பச்சை விரிக்குது;— மற்றப் பச்சை இலயின் ஓர் பனி, மாணிக்கச் சிரிப்பு ஏந்தி அசைபுது”

இவற்றுள் முதல் இரண்டும் தனித்தனிப் பாடல்கள்; ஆம், இரண்டடிப் பாடல்கள். பின்னது ஒரு நாஸடிப்பாட்டின் பிற்பகுதி. கட்டளைக்கலிப்பாவின் அரையடிக்கு விதிக்கப்பட்ட எழுத்து எண்ணிக்கை இவை அனைத்திலும் சரியாக வருகிறது; சிலவற்றில் முதலில் மாச்சீர், மற்ற மூன்றும் கூவிளம் என்ற அடைவு கூடச் சரியாக உள்ளது. இந்தப் பொருத்தங்களைக் கருதி,— இரண்டடிப் பாடல்களையும் ஏகாரத்தில் முடியாதனவற்றையும் கட்டளைக்கலிப்பாக்கள் என்று கூற முடியுமா?

பெரும்பான்மை பார்த்து ஒரு யாப்பு வடிவத்துக்குரிய இலக்கணங்களை ஒவ்வொன்றாகத் தள்ளிக் கொண்டே வந்தால்,— தற்காலப் பத்திரிகைகளில் போட்டி நடத்தித் தேர்ந்தெடுக்கும் (இலக்கணம் நிரம்பாத) நாஸடித் தொகுப்புக்களை, எல்லாம், ‘வெண்பாக்கள்’ என்று அவர்கள் கூறுவதை—நாமும் ஏற்றுக் வேண்டும்!

யேலே கட்டளைக்கலிப்பாவுக்கு எடுத்துச் சொல்லப்பட்ட அய்ந்து விதிகளில் ஒவ்வொன்றை அல்லது சிலவற்றை மீறிய பாரதி பாடல்களை எல்லாம் கட்டளைக்கலிப்பா என்று காட்டினாம் ஏன் முனைய வேண்டும்? இந்த விதமான எட்டுச்சீர்ப் பாடல்கள் பலவற்றில் ஒரு சில கட்டளைக் கலிப்பா இலக்கணங்களோடு பெரிதும் பொருந்தி உள்ளன என்பது உண்மையே. ஆனால் மிகப் பெரும்பாலான இடங்களில் கட்டளைக்கலிப்பாவின இலக்கணங்கள் அனைத்தும் பொருந்தி வராததாலேயே நான் அவற்றை எல்லாம் எண்சீர் விருத்தங்கள் என்று வகைப்படுத்தினேன். வெண்பாவிலும் கட்டளைக்கலித்துறையிலும் விதிமாறாத பாரதி, இதிலே கட்டளைக் கலிப்பாவைக் குரிய விதிகளினின்றும் பெரிதும் மாறுபடுவதால், அவர் கட்டளைக்கலிப்பாவுக்கு உரிய வடிவ ஓர்மையோடு இவற்றைப் பாடவில்லை என்று முடிவு செய்தேன்.

அன்பர் நுஃமான் குறிப்பிட்டிருப்பது போலவே வேறுவேறு வகைப்பட்ட ஓசை விகற்பங்கள் உடைய உருவங்கள் எண்சீர் விருத்தத்தில் பல உண்டு. கட்டளைக்கலிப்பா போலத் தோன்றி அதன் இலக்கணங்கள் முழுதும் பொருந்தி வராத இந்த (எண்சீரடி நான்கு கொண்ட) பாடல்களை நான் எண்சீர் விருத்த வகைகளுள் ஒன்றாகவே கொண்டேன்.— கொள்ளுகிறேன். திட்டவாட்டமான இலக்கண விதிகளைக் கொண்ட ஓர் யாப்புக்குள், அந்த இலக்கணத்துக்கு முழுமையாகப் பொருந்திவராத பாடல்களைச் சேர்ப்பதை விட, அவற்றைத் தனி வேறு உருவங்களாகக் கணிப்பதே முறை என்பது என்கருத்து. எண்சீர் விருத்தங்களில் பல வகைகள் உள்ளன. அவற்றுள் சில வடிவங்களாகப் பாரதியின் “கட்டளைக் கலிப்பாப் போலி” களைச் சேர்ப்பதில் தவறு ஒன்றும் இல்லை.

சின்னஞ்சிறு சுர சைச் சீர் களாலேயே பாடப்படும் எண்சீர் விருத்தம் என்று நான் பெயர்கூட்டிய பாரதி பாடல்களில் ஓசை அடைவைப் பற்றியும் அன்பர் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். இதிலே நான் பழைய இலக்கணவிதிகளைப் பற்றிப் பேசவில்லை. “மாதர்க்குண்டு சுதந்திரம்” என்று தொடங்கும் பாடலை (நான் குறிப்பிடும் எண்சீர் விருத்தமாக) எடுத்துக் காட்டி, அதன் ஒவ்வொருடியிலும், முதல் அரையடி போலவே இரண்டாவது அரையடியும் ஒரேவிதமாக நேரையில் தொடங்குவதே அதன் ஓசை மிடுக்குக்குக் காரணம் என்று குறிப்பிட்டேன். இது பழைய இலக்கண இலக்கியங்களிலிருந்து உய்த்துணரப்படும் ஒரு கருத்து. ஒரே அளவின் நாலு அடிகளைக் கொண்ட ஒரு பாடலில் சில அடிகள் ஒரு விதமாகவும் வேறு சில அடிகள் வேறு விதமாகவும் இருப்பது (ஓசை, சீர், தளை, இலக்கணப் பன்மையுள் ஏதாவது ஒருவகையில் அடங்கினாலும்) ஓசை அடைவில் வேறுபாட்டை உண்டாக்குகிறது என்பதை உரைவேண்டும். முதல் அரையடி அல்லது இரண்டாம் அரையடி நேரையில் அல்லது நிரையசையில் தொடங்கினால், நான்கு அடிகளும் அதேவிதமாக அமைவதில் ஓர் அழகு உண்டு. புதிய ஒரு

அமைத்த பாரதி அதைச் செய்திருக்கலாம் என்றே நான் குறிப்பிட்டேன்.

“மற்றோர் பெண்ணை மணஞ்செய்த போழ்துமுன் மாத ராளிடைக் கொண்டோர் காதல்தான் நின்றல் வேண்டு மெனவுளத் தெண்ணிலேன் நினைவையேயிம் மனத்திற் செலுத்திலேன்!”

எனவரும் இரண்டு அடிகளை எடுத்துக் கொண்டால்,— முதல் அடியிலே, நான்காஞ்சீருக்கும் அய்ந்தாஞ்சீருக்கும் இடையே வெண்டளை வருகிறது; இரண்டாம் அடியிலே இடத்தில் நிரையான்று ஆசிரியத்தளை வருகிறது. எண்சீர் விருத்தத்தில் இத்தகைய அயல் தளை மயக்கம் பெரிதுபடுத்தப் படுவதில்லை என்பது உண்மைதான். ஆனால் உருவத்தையும் உள்ளடக்கத்தையும் பொருத்தி நுட்பமாகப் பார்க்கின்ற போது,— செய்யுளை அதற்குரிய ஓசையோடு இசைத்துப் பார்க்கிற போது,— இதிலே ஓசைக்குழப்பம் இருப்பது தெரிய வரும். அதையே நான் குறிப்பிட்டுள்ளேன்.

“இதற்கும் இசைப்பாட்டுக்கும் என்ன தொடர்பு?” என்று கேட்டுள்ளார் அன்பர். உணர்ச்சிவேகம் கொந்தளிக்கும் இத்தகைய பாடல்களில் ஓர் அடியின் சீரடைவே நான்கு அடிகளிலும் வரும்; அதுவே வகிதை உணர்ச்சியோடு பொருந்திய ஓசைப்போக்கு. அப்படி இல்லாமல் ஓரடியில் வெண்டளையும் அடுத்த அடியின் அதே இடத்தில் ஆசிரியத் தளையும் வந்தால், அந்த ஓசைப்போக்குத் தடைப்படுகிறது என்பதே பொருள்.

“கம்பலேறு வாயோ? — அடிமை
கடலைத் தாண்டு வாயோ?
குப்ப விரும்பும் நாய்க்கே — அடிமை
கொற்றத் தவிசு முன்போ?

ஓர் இசைபாடலின் ஒரு கண்ணி இது. இதில் முதல் அரை அடியைப் போல் அடுத்த அரை அடி இல்லை; முதலாம் அடியைப் போலவே இரண்டாம் அடி இல்லை. முதல் அரை அடி நேரையில் தொடங்குகிறது; அடியின் முன்று சீர்களிலும் உள்ளது நேரொன்றாக ஆசிரியத்தளை; அடுத்த அரையடி நிரையசையில் தொடங்கி நேரொன்றாக ஆசிரியத்தளை பெற்று வருகிறது. இரண்டாவது அடியின் முதல் அரை அடியில் இயற்சீர் வெண்டளையும் நேரொன்றாக ஆசிரியத்தளையும் வர, பின் அரை அடியும் அதே தளைகள் பெற்று வருகிறது. அத்தளை தளை மாறுபாடுகள் இருத்தாலும். இதை (இசையாகப்) பாடுகிறவர் அப்படி ஒன்றும் இல்லாதது போலவே பாடிக்காட்டி ஒடுகிறார்! கவிதையில் இப்படி இருந்தால், அது சரி என்போமார்? ஆயினும் இசைக்கு அமைந்த இந்த முறையையே தமது புதிய எண்சீர் விருத்தத்தில் பின்பற்றுகிறார் பாரதி. அதைத் தான் நான் கட்டிக்காட்டினேன். அதனால் யாப்பு ஓசை அடைவில் குழப்பம் ஏற்படுகிறது.

இதுவரை கூறியவற்றால் கட்டளைக்கலிப்பா போலத் தோன்றும் பல வடிவங்களில் பாரதி இசைத்துள்ள பல பாடல்கள் அந்தப் பாவின இலக்கணங்களோடு முழுதும் பொருந்தவில்லை என்பதும், அவைகளை வேறொரு பாட்டு வடிவமாகக் கொள்ள வேண்டுமானால் எண்சீர் (கூழிநெடி. லடி ஆசிரிய) விருத்த அமைப்பில் ஒன்றாகக் கொள்வதே பொருத்தமாகும் என்று நம்புகிறேன்.

பச்சை மரத்துக்குள் கட்டுப்பட்டு கனிந்து கொண்டிருக்கும் நெருப்புத்தான் மலர்க் கூட்டமாக வெளிப்பட்டு மனம் சிந்துகின்றது. உள்ளத்துக்குள்ளே கட்டுப்பட்டிருக்கும் அன்புக்கும் உன்னதமான சக்தி உண்டு. அந்த அன்பெனும் நெருப்பு அகத்தைவிட்டு புறத்துக்குத் தாவுமானால் ஒரே சாம்பல் குவியல் தான். —தாசர்

ஆன்மாவிற்று இரண்டு இயல்புகளை ஈந்த சிருஷ்டி கர்த்தாவைப் போற்றத் தான் வேண்டும், ஒரு மனம் உலகத்தை எதிர்த்து நின்று சார்பாளிக்கவும் மற்றொன்று தன்னைக் காதலிக்கும் மங்கைக்குத் தன் விருப்பத்தைக் காட்டவும் உதவுகின்றது. இந்நிலை அறிஞனுக்கும் ஏற்படுகின்றது. அசட்டுத்துணிவுள்ளவனுக்கும் ஏற்படுகின்றது. திருமணம் என்ற ஒன்று நடந்து முடிந்த கையுடன் தன் காதலியைக் காணப்போகும் மனநிலையுள்ள ஒருவன் மற்ற மனித மனங்களின் உணர்வுகளை மதிக்கத் தெரியாத ஒரு விலங்குணர்ச்சி கொண்டவனென்று தான் கூறவேண்டும், எவருடைய சொல்லுக்கும் மதிப்பளிக்காமல் அவன் புறப்பட்ட வேளையில் தான் எதிர்பாராதவிதமாக;

“வாருங்கள் நாங்கள் இரு வருமே போய்வரலாம்” என்று கூறிக்கொண்டே வந்தாள் சாவித்திரி.

புதுமண உடை இன்னும் களையாத கோலத்தில் கணவனை அழைத்த விதம் பார்வதியின் மனதில் அச்சத்தைத் தோற்று வித்ததாயினும் அடுத்த நிமிடம் என்ன நடக்குமோ? எனப் பயந்து நடுங்கிக் கொண்டு நின்றாள்.

“நீ... நீ... நீயா” என்றான் மனோகர்.

“ஆமாம் நானேதான். நீங்கள் தனியாகப் போனால் அத்தை தடுப்பார்கள். ஊரார்

சாந்தாள்

வேதம் ஒதுக்கிறது

சமூக நீதி

ஏதும் சொல்வார்கள். நான் வந்ததும் வராததுமாய் 'உங்களைப் பழிகாரனாக விரும்பவில்லை. வாருங்கள்! சேர்ந்தே போனால் யாரும் ஏதும் சொல்ல முடியாது.' என்றான்.

“சாவித்திரி! நீ வரமுன்பே எல்லை மீறிவிட்டாய்”

“இல்லைங்க. வந்தபின்பு என்கணவனுக்காக நான் பரிந்து பேசுகறன்.”

“என்னைப் பொறுத்தவரை எனக்கு யார் பரிவும் தேவையில்லை.”

“நான் உங்கள் மனைவி”

“யார் இல்லை என்றது”

“உங்கள் இன்ப துன்பங்களில் பங்கு எனக்கும் உண்டுங்க.”

“அது பற்றிக் கூறவேண்டியது இல்லை.”

“என்னை நீங்கள் தப்பாக நினைக்கின்றீர்கள்.”

“நீயா? நானா? நான் உனக்குக் கணவனுயிருக்கவேண்டுமானால் நீ பேசாமல் இருக்கவேண்டும். பேசுவதற் கென்றே இங்கே வந்திருந்தால் இப்போதே போய்விடலாம்.”

என்று வெளிவாசற் கதவைச் சுட்டிக்காட்டினான். அவன்

நின்ற கோலம் அவளை அச்சுறுத்தியது.

விழிகளில் நீர் ஒழுக அவனையே பார்த்துக் கொண்டு நின்ற அவளை பார்வதியம்மாள் வந்து கட்டியனைத்துக் கொண்டாள். கலங்கிய விழித்திரையினூடே வசந்த காலநிலைவுகளோடு இல்லறச் சோலைக்குள் நுழைந்த அவள் நினைவுகள் பொடி சாம்பராகி சுடுகாடு போன்று காட்சியளித்தது எதிர்காலம்.

அவன் புதுமலரை நாடாது மதுமலரை நாடுவதா? இல்லை மதுமலரை விட்டு புதுமலரை நாடுவதா? என்று தடுமாறிக் கொண்டிருக்கும் பொழுது தான் “மனோகர்” என்ற குரல் கேட்டது.

அவனை யாரும் அழைக்கவில்லை. மதிமயங்கிநின்ற நிலையில் அவன் அந்தராத்மாவே அவனை அழைத்தது. அவன் நினைவில் நிழலாக மதுமலர் தோன்றினான்.

“மனோ, என் மானம், மரியாதை, கௌரவம் அத்தனையும் உனக்காக இழந்தேன். உனக் கென்று ஒரு வாழ்வை உருவாக்கித் தந்திருக்கின்றேன். நீ மகிழ்ச்சியாய் வாழவேண்டும். உன்னை நான் வெறுக்கவில்லை. என்னை நீ பழிகாரி யாக்கிவிட்டாதே. என்னைப் பற்றி நான் பயப்படவில்லை. என் பிள்ளை... என்... பிள்...னை”

கலங்கிய விழிகளோடு மார்புடன் அனைத்துக்கொண்ட மகளைக்காட்டி அவள் அழுதுபுலம்பு

கே.எஸ். ஆனந்தன்

வது போன்ற பிரமை, எவர் சொல்லையும் மதியாமல் புறப் பட்டவன் அந்த நினைவுப் போரில் தோல்விகண்டான், முன் வைத்த காலப் பின் வைத்தான்.

அவனுடைய மனத் தயக்கத் தினைச் சாதகமாக மாற்றிக் கொள்ள முனையவில்லை, சாவித்திரி. அவனைப்பற்றி அவள் ஏற்கெனவே அறிந்திருந்தாளாயினும் தந்தையின் மனோநிலையை நன்கு அறிந்து வளர்ந்தவள். கல்லுக்குள் தேரையை வாழ வைத்த இறைவன் தன்னையும் வாழவைப்பான் என்ற நம்பிக்கையில் வளர்ந்தவள். மனம் போல வாழ முடியாவிடினும் மனம் ஒத்து வாழ்ந்து பார்ப்போம் என்று நினைத்தாள். அதுவும் இல்லை யெனில் விதிப்பயனை அனுபவித்தே தீரவேண்டும் என்று எண்ணிக் கொண்டவளாய் “மாமி நான்... நான் படுக்கப் போறன். அவர் திரும்பி வருவாரா? இல்லை யெனில் காலையில் தான் வருவாரா.” என்றாள்.

“நான் எங்கேயும் போக வில்லை.” என்று கூறிவிட்டு திரும்பினாள் மனோகர்.

சட்டைப் பக்கெட்டியிருந்து சிகரட்பெட்டியை எடுத்து சிகரட் ஒன்றைப் பற்றவைத்தவாறே “சாவித்திரி ஊர் உலகம் என்னைப் பற்றி பலவாறு கதைத்திருக்கும். நீயும் கேட்டிருப்பாய். முதல் நாளே இப்படி ஒரு அதிர்ச்சி வைத்தியம் செய்து பார்ப்போம் என்று நினைத்தேன். நீ வென்று விட்டாய். நீ மனஉறுதியடைந்தவள் என்று உன் அப்பா அடிக் கடி கூறுவார். அப்படியேதான் இருக்கின்றாய் நீ.” என்று கூறியவாறு அறையை நோக்கிச் சென்றாள்.

சாவித்திரியால் அவள் பேச்சை நம்பமுடியவில்லை. அதே சமயம் நம்பாமலிருக்கவும் முடியவில்லை. பிரமை பிடித்தவர்களைப் போன்று முன்னுக்குப் பின் முரணான செயலையும், பேச்சையும் கொண்ட ஒருவனுடன் வாழ்வு பின்னப்பட்டு விட்டதை எண்ணி அதிர்ச்சியுற்றாளாயினும்,

பாரவதியம்மாள் பயந்து கொண்டிருந்தாளாயினும் உள்ளுக்குள்ளே வேண்டாத தெய்வம் இல்லை. அவள் நம்பிக்கைகள் நலிந்து போய் விட்டாலும் ஈற்றில் உருப் பெற்ற போது அதற்காகத் தெய்வத்திற்கு நன்றி கூறியிருக்கிறாள். அப்ப

டித்தான் நன்றி கூறியபடியே மருமகளை அணைத்து “சாவித்திரி நீ என் அண்ணனின் ரத்தத்திற்கு உரியவள். என் குலத்தின் உதிரத்தில் உருவானவள். இவன் என் வயிற்றில் உருவானாலும்... என்னையே மதிப்பதில்லை. நீ அறிந்திருப்பாய். என்குறை தீர்ந்து விட்டவில்லை அந்தப் பெண் மதுமலர் தான் இவனை இந்நிலைவரையில் கொண்டுவந்து உனக்குக் கல்யாணம் செய்து வைத்தாள்” என்றாள்.

கத்தை அதறிவிட்டு கதவைத் தள்ளிக்கொண்டு உள்ளே சென்றவன் கதவைப் பூட்டித் தான் போட்டான்.

காரன்ரை மகனுக்குச் சாவித் திரியைக் கட்டிக் கொடுக்க வில்லை யெண்டு கோவம், உனக்கு அவையை நல்லாத் தெரியுமில்லை” என்றார்.

அதே வேளையில் கோண்டா வினில் உள்ள சாவித்திரியின் வீட்டில் பொன்னையா கல்யாணப் பந்தலுக்குள் இருந்த வாறே கற்பகத்தை அழைத்தார். வேண்டா வெறுப்புடன் கற்பகம் வந்து “ஏன் கூப்பிட்டீங்கள்?” என்று கேட்டான்.

“எல்லாரையும் தெரியும், அவையைவிட உங்கடையாட்கள் நிறமே. கலன் கணக்காய் குடித்துவிட்டு கூத்திவிடே கதியெண்டு கிடக்கிற வளில் பார்க்க அம்மாந்ர மேன் கூடாதே.”

ஒரு பெண் (கடைக்காரரிடம்):- இந்த நூல் பந்து என்ன வின?

“ஏன் கூப்பிடக் கூடாதோ?” என்று அவர் தமக்குரிய நமட்டுச் சிரிப்புடன் கேட்டார்.

“ஐ... நீயும் அந்தக் கட்சி தான். நான் உனக்காகத் தான் மேனை இந்தக் கல்யாணமே செய்தான்.”

கடைக்காரர்:- இரண்டு ரூபாயும் பது சதம்!

“உது தானே எனக்குப் பிடியாத கதை. ஏன் கூப்பிட்டியள் என்றால் அதுக்குப் போய் தேவையில்லாத...” பேசத் தகாத வார்த்தைகளும் கலந்து பேசிவிட்டான்.

“ஏன் நான் அவள் படுகின்ற வேதனையைப் பார்த்து அழ வேண்டுமென்றே.”

பெண்மணி:- குறையாதா?

கடைக்காரர்:- “தைக்கத் தைக்கக் குறையும் பிள்ளை”

சீச்சி என்னடா கதைக்கிரும். இப்ப நீ என்னத்தைப் பெரிசாய் கண்டு விட்டு கதைக்கிரும். சாவித்திரியின் காலுக்கை அவன் நிண்டு ரவுண்டடிக்கிருனே இல்லையோ பாரன்.”

—பொன். பத்மநாதன், நெடுங்கேணி.

அம்மா! உதென்னகதைக்கிறியள். இரண்டு பேருக்கும் வேலையில்லாட்டி போய் பேசாமலிருங்களைன்.” என்றான் தர்மலிங்கம்.

தாய்க்கும் தகப்பனுக்கு மிடையில் எப்போதாவது இப்படிப் பேசுகவார்த்தைகள் தொடங்கினால் மத்தியஸ்தராக நின்று கொள்வது அவன் வழக்கம். அவனுடைய சொல்லை அவர்கள் அலட்சியப் படுத்துவதும் கிடையாது.

“இப்ப ஏன் கதையை. இருந்து பார்க்கத்தானே போறியள். என்னைப் பொறுத்தவரை இதிலும் பார்க்க அவனைக் கிணற்றுக்கை தள்ளியிருந்தாலும் தேவலை. முடிஞ்சு கதை

கனவை நன வாக்கியிருக்கின்ற முள். பெற்றவளால் செய்ய முடியாததை நீ செய்ய வேண்டும் என்று சொல்லவில்லை. உன்னால் முடிந்தனவிற்கு அவனைத் திருத்தி நல்ல மனிதனுக்கு. “என்று கண்ணீர் மல்கக் கூறினான்.

“மாமி, நீங்கள் இளிக் கவலைப்படாதீங்க. நான்தான் இருக்கின்றேனே. சிலசமயம் நான் தவறாக நடந்தால் என்னை நீங்கள் தடுத்தால் கொண்டீர் களானால் அவரை ஓரளவுக்காவது நான் திருத்தி எடுத்துவிடுகின்றேன்.” என்று கூறிவிட்டு அவள் கால்களில் விழுந்து நமஸ்கரித்து எழுந்தான்.

“கடவுள் உனக்குத் துணையிருப்பார்” என்று கூறி அவளைக் கட்டியனைத்து கண்ணீரைத் துடைத்து விட்டான்.

சாவித்திரி பலிக்குச் செல்லும் ஆடுபோல படுக்கை அறை நோக்கிச் சென்றான். ஒரு நிமிடம் கதவடியில் தயங்கி நின்றாலும் அடுத்த நிமிடமே தயக்

ஒரு கால் உவனமானவனாயிலும் புத்திசாலித்தனமாக எதையும் ஆழ்ந்து சிந்தித்தே முடிவுக்கு வருவான். அதே சமயம் அவன் மனதில் ஓர் தாழ்வுணர்ச்சியிருந்தது. உடலுறுப்புக்கள் ஊறுபட்டிருக்கும் ஒவ்வொருத்தரும் தங்களை மற்றவர்களிடமிருந்து வேறுபடுத்தி நினைத்துக்கொள்வதினால் ஏற்படும் உணர்வே அவனுக்கும். அதனால் அவன் தன் சொல்லை எவராவது உதாசீனம் செய்தால் அன்று பூரா சாப்பிடவும் மாட்டான். பழியோ முறையோ என்று கிடந்து விடுவான். அவன் பேசியதைக் கேட்டு தாய் பேசாமல் போய் விட்டான்.

“ஏன்டா தருமலிங்கம் அவ விற்கு தன்ரை தம்பிக்

ஒரு பெண் (தொலை பேசியில்):- ஹலோ, யார் பேசிறது, டொக்டரா? எனக்கு நித்திரையே வருகுதில்லை ஐயா...!

டாக்டர்:- ஓ... அப்படியா? டெலிபோனை அப்படியே காதில் வைத்துக் கொள்ளுங்கள். நான் இங்கிருந்தே தாலாட்டு பாடுகிறேன்”

—கதிர் நவம்.

“இஞ்சை கிடக்கு” கூறிக் அவனே அவள் பெயரைக் கூறி
கொண்டே வந்தாள். அழைத்தான்.

“இஞ்சை அவரின்ரை கதை நேர் ‘என்ன?’ என்று கேட்பது
யைக் கேட்டனியே” போல அவனைப் பார்த்தாள்.

“ஏன்? அவன் சொன்னதிலே “என்னுடன் கோபமா?”
என்ன பிழை.” “கோபமா யார் சொன்
னது?”

“பிழையும் சரியும். அவன் “அப்படியானால் நீ... இப்படி
திருந்தி நடந்தாலும் நீயும் வந்து...” அவனுடைய
மேலும் விடமாட்டியள் போலி தொண்டையிலிருந்து வார்த்
ருக்கு” தைகள் தொடர்ந்து வராத
பதற்றப்பட்டது.

கம்மா ஏன் கதைத்துக் “நீங்கள் என்னோடு கோபம்
கொழுன்றியள். சாப்பிட்டு இல்லையே.”
விட்டுப் படுங்கோவன்” “கோபமா? உன்னிடமா?
ஏன்?”

“எடியே உனக்குத் தெரி “நான் ஒன்று கேட்கலாமா?”
யாது. நான்பட்ட பாடு. அந்த “ஒன்றல்ல நீ எத்தனை வேள்
முருகனே என் வேண்டு மொழியும் கேள்.”
சோளுக்கு செவி மடுத்து இந் “நீங்கள் கோபிக்க மாட்டீர்
தக் கவியாணத்தை நடத்தி களே?”
முடிச்சிருக்கிறேன்.” “இல்லை நீ கேள்.”

“உங்கடை முருகனே நடத்தி அவள் கேட்ட முதற் கேள்
யது?” வியே அவனைச் செருப்பால்
“வேறையார்? உன்ரை அடித்தது போன்றிருந்தது.
ஆட்களே” கட்டிலைவிட்டு முந்து அடிமேல்
அடி வைத்து அவனை நெருங்கி
ளுன்.

(வளரும்)

“அந்தத் தேவடியாள் எண் ணத்துக்கல்லோ அவன் சம்ம
திச்சு ஓம் எண்டவனும்.

“எடியே உப்பிடிக்க கதைச்சு உன்ரை பெயரைமட்டு மில்லை.
எங்கடை குடும்பப் பேரையும் எங்கடை குடும்பப் பேரையும்
கெடுத்துப் போடாதே.” கெடுத்துப் போடாதே.”
என்று கூறிவிட்டு வாசற் கத வுப்பக்கமாக சென்றார்.

அதே சமயம் கட்டிலில் படுத் துக் கிடந்த மனோகர் ஜன்னல்
கம்பியைப் பிடித்துக்கொண்டு நிற்கும்சாவித்திரியைபார்த்துக்
கொண்டே யிருந்தான். அவ னும் பேசாமடந்தையாக நிள்
றிருந்தாள்.

யார் முதலில் பேசுவது என் பதில் இருவரும் விட்டுக்
கொடுக்கவில்லை. அவன் தன் னைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள
முதல் எடுப்பிலேயே அவள் மன உறுதியைப் பாராட்டிப்
பேசியதில் தவறு செய்து விட் டோமோ என்று எண்ணியவ
னாய் சிகரட்டை தொடர்ந்து பற்றவைத்துக் கொண்டு
யிருந்தான். அவரும் பார்த்துக் கொண்டேயிருந்தான். முடிவில்

சங்கீத ஆசிரியர்:- ராகங்களில் உனக்குப் பிடித்த மான
ராகம் எது என்பதைக் கூறு பயர்ப்போம்!

மாணவன்:- அபூர்வராகங்கள் மாணவன்:- அபூர்வராகங்கள்
சார்!

—நாகர்பதியூர் சிவா

காதலி:- அத்தான் உங்கள் இதயத்தில் எனக்கு இடம்
தருவீர்களா?

காதலன்:- ஐயையோ, அது கையளவுதான் இருக்கும்
கண்ணை, உன்னை எப்படி அது தாங்கிக் கொள்ளும்?
—கதிர் நவம்

யைக் கதைத்தும் பிரயோசன மில்லை.”

“மேனை நீ உலகம் தெரியாத வன். நாலு இடத்திலே பார்த்
தால் தான் உலகத்தைப் படிக்க கலாம். ஒரு லட்சம் இரண்டு
லட்சம் என்று தேனம் எடுத்து மாப்பிள்ளை எடுக்கிறார்கள்.
அவன் காலையிலே கண் விழிக் கிறதே பிரண்டிப் போத்தலிலே.
உனக் கென்ன தெரியும். அவன் கடைப் பெடியனோடையே
திரிஞ்சு குடிச்சான். பொறுப் பில்லாததாலே திரிஞ்சான்.
இனிப் பிள்ளைகுட்டி என்று வந்தால் திருந்தாமல் இருக்கப்
போறானே?” என்று கூறிக் கொண்டே மடிக்குள் வைத்தி
ருந்த நாட்டுப் புகையிலையை எடுத்து காப்பிலை கிழித்து
உதட்டுக் கிடையில் வைத்துக் கொண்டே உள்ளிலையை உருட்
டினர்.

அந்த இடத்தில் இருந்தால் அவர் மீண்டும் கதை
தொடக்கி விடுவார் என்று எண்ணியதால் தருமலிங்கம்
எழுந்து வீட்டிற்குள் சென்றான்.

“கற்பகம் நெருப்புப் பெட் டியை காணவில்லை. நீ எடுத்த
வியே.” என்று கேட்டார்.

கல்க கண்ட தமிழ் மாநாடு

அந்தக் கூட்டம் தொடங்கிய நேரத்திலிருந்து மோனவிரதம் கொண்டிருந்த திரு. க. நவரத்தினம், கூட்டம்கலையத் தொடங்கியதும் சட்டென்று எழுந்து நின்றார். “இங்குள்ளவர்கள் ஒவ்வொருவரும் தலைக்குப் பத்து ரூபாய் கொடுத்து விட்டு போக வேண்டும்: வேல்தொடங்குவதற்கு பணம் வேண்டுமல்லவா? என்றார். அவ்விதமே பலர் பணம் கொடுத்தார்கள். சிலர் கையொப்பமிட்டார்கள்.

“காரியதரிசி சரியானபடி அமைந்துவிட்டார்; ஆகையால் விழாவும் நன்றாக நடைபெறலாம்” என்ற நம்பிக்கை அப்போதுதான் எனக்கு ஏற்பட்டது.

* * * * *

மேமாதம் முதல்தேதிமாலே பரமேசுவராக் கல்லூரி மைதானம் ஒரே ஜனசமுத்திரமாகக் காட்சி அளித்தபோது, நாலாவது தமிழ்த்திருவிழா கோலாகல ஆரவாரங்களுடன் முடியும் தறுவாயிலிருந்தபோது, மேலே கூறிய பூர்வாங்கக் கூட்டத்தின் ரூபகம் எனக்கு வந்தது. மேடையில் வீற்றிருந்தவர்களின் திருமுகங்களைப்பார்த்தேன். யாழ்ப்பாணத்தார் ஒவ்வொருவருடைய முகத்திலும் பெருமிதமும் எக்களிப்பும் தாண்டவமாடின திரு. எஸ். நடேசன் அவர்கள் அப்பொழுது தான் தலையிலிருந்து மலையை இறக்கி வைத்தவர் போலக்காணப்பட்டார். ஐந்தாறு நாளாக கவலை தேங்கியிருந்த முகத்தில் இப்போது களை ததும்பிற்று. திரு. கனகரத்தினத்தின் உள்ளத்திலிருந்து குதூகலம் பொங்கி வழிந்ததென்பது நன்கு தெரிந்தது. அதுவரையில் அம்மேடையில் பின்னாலேயே இருந்தவர் இப்போது முன்வந்திருந்தார். புகைப்படக் காரர்களுக்குக் குறுகுறு ஒதுங்கிக் கொண்டிருந்தவர், இன்றைக்கு படம்பிடிப்பதற்கும் முன்னால் வந்து நின்றார்.

தமிழ்விழாவை இலங்கைக்கு அழைத்த போது திரு. கே. கனகரத்தினம் பார்லிமென்ட்

டரிக் காரியதரிசியாக இருந்தார். தமிழ் விழாவின் போது தாற்காலிக கல்வி மந்திரி பதவி வகித்து வந்தார். இனி, அரசியல் துறையில் அவர் எந்தப் பெரியபதவிக்கு வந்தாலும், இந்தத் தமிழ்விழாவை வெற்றிகரமாக நடத்திக் கொடுத்ததில் ஏற்பட்ட ஆனந்தம் வேறு எதிலும் அவருக்கு உண்டாகக்கூடும் என்று எனக்குத் தோன்ற வில்லை.

டாக்டர் குருசாமி — திரு, காராளசிங்கம், முதலியார் சின்னத்தம்பி, அருளம்பலம், இராஜ. அரியரத்தினம், ஆகியவர்கள் ஆனந்த பூரிதமான முகங்களுடன் காணப்பட்டார்கள். திரு. அம்பிகைபாகன் இந்த உலகத்தில் இருப்பவராகவே தோன்ற வில்லை. களைப்பினாலும் களிப்பினாலும் அவருடைய கண்கள் பஞ்சடைந்து போயிருந்தன.

விழாமுடிவதற்கு கொஞ்ச நேரத்தான் பாக்கியிருந்த சமயத்தில், மேடைக்குப்பின்னால் தென்னங்கீற்றுத்தட்டிக்கு அருகில் ஒருவர் சுருட்டுப்பிடித்துக்கொண்டிருந்ததைப் பார்த்தேன். ஸ்ரீ அம்பிகைபாகனுக்கு அந்தத்திக்கைச்சுட்டிக்காட்டினேன். அவர் சும்மா இருந்தார்.

“என்ன ஐயா சும்மா இருக்கிறீர்களே?” என்றேன்.

“அதனால் என்ன?” என்றார் அம்பிகைபாகன்.

“அதோ ஒருவர் சுருட்டுப்பிடிக்கிறாரே!”

“அதனால் என்ன?”

“கீற்றுக்குப் பக்கத்தில் நிற்கிறாரே!”

“அதனால் என்ன?”

“கீற்றில் தீப்படித்துக் கொண்டால்?”

“அதனால் என்ன?”

“பந்தலுக்கு ஆபத்து வருமே?”

“அதனால் என்ன?”

விழாமுடியும் சமயம் நெருங்கிவிட்டபடியால் இனி எது எப்படிப்போனால் என்ன என்ற நிலையில் ஸ்ரீ அம்பிகைபாகன் இருந்தார். அவரிடம் சொல்லிப் பயன் இல்லை யென்று நான் முடிவு செய்தசமயத்தில் இன்னொருவர் எழுந்து சுருட்டுப்பிடித்தவரை நோக்கிப் போவதைக் கண்டேன். “நல்ல வேளை! இவர் போய் அவர் சுருட்டுப்பிடிப்பதை நிறுத்திவிடுவார்!” என்று தைரியம் அடைந்தேன். அடுத்த நிமிஷத்தில், ஒருவர் சுருட்டுப்பிடித்துக் கொண்டிருந்த இடத்தில் இரண்டுபேர் சுருட்டுப்பிடித்துக்கொண்டிருந்தார்கள்! “நிலைமை நம்மை மீறிப்போய் விட்டது! கடவுள் தான் காப்பாற்றவேண்டும்!” என்று எண்ணிக்கொண்டேன். கடவுள் காப்பாற்றினார். தமிழ்த் தெய்வம் தண்ணருள் புரிந்தது. எல்லாம் சுபமாகவே முடிந்தது.

காரியதரிசி ஸ்ரீ நவரத்தினம் அவர்களை மூன்று நாளாகத் தேடிக்கொண்டிருந்தும் அவர் என் கண்ணில் படவில்லை. அவரைப் பார்த்துக் கையைப்பிடித்துக் குலுக்கி ஒரு “சபாஷ்” சொல்வதற்குத்தான் தேடினேன். ஒருவரிடமும் ஒருவார்த்தையும் பேசாமல் பம்பரப்போல் சுற்றிச் சகல காரியங்களையும் நிர்வகித்தவர் அவர்தான் என்று அனைவரும் சொன்னார்கள். விழாநடந்து முடிந்த மறுநாள் தான் அவரைப்பார்க்கமுடிந்தது. பார்த்ததும் கையைப்பிடித்துக்கொண்டு “அபாரமாய் விழாவைமுடித்து விட்டீர்கள்!” என்று சொல்லியபடி அவர்முகத்தைப்பார்த்தேன், முகத்தைக் காணவில்லை, ஆளையும் காணவில்லை. சற்றுத்தூரத்தில் அவர்முதகுதான் தெரிந்தது. “என்னதிற்காக இப்படி முதுகு காட்டி ஓடுகிறார்?” என்று விழாப்பந்தலிலிருந்த நண்பர்களைக் கேட்டபோது “விழாப்பந்தலைக் கிட்ட இருந்து பிரிப்பதற்காகப் போகிறார்!” என்றார்கள். இப்படி ஒரு நவரத்தினம் இருக்கிற தைரியத்தினால் அல்லவா அன்று ஸ்ரீ கணகரத்தினம் தமிழ் விழாவை இலங்கைக்கு அழைத்தார் என்று எண்ணிக்கொண்டேன்...

நேயர்கள் மன்னிக்க வேண்டும் இந்தத் தடவை நிச்சயமாக ஆரம்பத்திலிருந்தே தொடங்கிவிடுகிறேன்.

* * * * *

தமிழ்த் திருவிழாவை இலங்கையில் நடத்துவது என்று அவ்விடத்து நண்பர்கள் நிச்சயமான முடிவுக்கு வந்த பிறகு, “இங்கு எல்லாம் ஒழுங்கு செய்து விடுகிறோம். விழாவுக்குத் தலைமைவகிப்பதற்கு மட்டும் தக்கவர் ஒருவரை ஒழுங்கு செய்து அனுப்புங்கள்!” என்று எழுதிக் கொண்டிருந்தார்கள், விழாவுக்

குத் தலைமைவகிக்கத்தக்கவர் ஒருவரைத் தேடத்துவங்கினோம். தேடி கண்டுபிடித்தோம். சுதேசமித்தின் பத்திரிகாசிரியர் திரு. சி. ஆர். சீனிவாசன் தான் அவர். பன்னெடுங்காலத் தமிழ் வளர்ச்சிக்குத் துணைபுரிந்துவந்திருப்பது “சுதேசமித்திரன்” பத்திரிகை. பாரதியார் உதவியாசிரியராயிருந்து பணிசெய்யும் பாக்கியம் பெற்ற பத்திரிகை. அதன் ஆசிரியரைக் காட்டிலும் அதிக தகுதி உடையவர் ஒருவரை எப்படிக்கண்டுபிடிக்க முடியும்.

அத்துடன் யாழ்ப்பாணத்தில் நடக்கும் தமிழ் திருவிழாவுக்கு ஸ்ரீ சி. ஆர். சீனிவாசன் தலைமை வகிப்பதில் இன்னொரு இனிய பொருத்தமும் உண்டு. யாழ்ப்பாணம் புகையிலைக்குப் பெயர்போனது. யாழ்ப்பாணத் தமிழர்கள் சுருட்டுப் புகையை வெளியில் விட்டுக் கொண்டே தமிழின் சாரத்தை அருந்தி மகிழ்கிறவர்கள் திரு. சி. ஆர். சீனிவாசன் அவர்களோ புகையிலையை வாயிலேயே அடக்கி வைத்துக் கொண்டிருப்பவர். புகையிலைச் சாற்றையும் தமிழின் இன்பத்தையும் சேர்த்தே எப்போதும் ரசித்து ஆனந்திப்பவர். எனவே, திருவிழாத் தலைவராக திரு. சி. ஆர். சீனிவாசனை ஒழுங்கு செய்வதற்கு யாழ்ப்பாணத் தமிழர்கள் உற்சாகத்துடன் இசைந்ததில் வியப்பில்லைத்தானே?

அது போலவே, சொல்லின் செல்வராகிய பேராசிரியர் சேதுப்பிள்ளை அவர்கள் இலக்கிய மாநாட்டின் தலைவராகவும், உலகப் புகழ் பெற்ற கே. எஸ். கிருஷ்ணன் விஞ்ஞான மாநாட்டின் தலைவராகவும் ஒழுங்கு செய்யப்பட்டார்கள். மற்றும் தகுதிவாய்ந்த சொற் பொழிவாளர்கள் பலரும் அழைக்கப்பட்டார்கள்.

இந்தச் செய்திகள் எல்லாம் வெளியாக வெளியாக, தமிழகத்திலுள்ள அன்பர்கள் பலருக்கும் யாழ்ப்பாணத் தமிழ் விழாவுக்குச் சென்று பங்குபற்ற வேண்டும் என்ற ஆசை உண்டாகிவிட்டது.

தமிழ் வளர்ச்சிக் கழகத்தின் காரியதரிசிகளுக்கும் கடிதங்களும் தந்திகளும் வந்துகுவிய ஆரம்பித்தன.

“இந்த ஊரிலிருந்து நாங்கள் சுமார் பதினைந்து பேர் யாழ்ப்பாணத்தில் நடக்கும் தமிழ் விழாவுக்கு வரவிரும்புகிறோம். அதற்கு வேண்டிய பாஸ்போட், விஸா முதலியவை ஏற்பாடு செய்து அனுப்பவும்.”

“நானும் என் நண்பர்கள் ஏழெட்டுப் பேரும் யாழ்ப்பாணம் வருவதென்று முடிவு செய்து விட்டோம். அதற்குப் பாஸ்போட், விஸா வகையறுக்களை எடுத்து வரவும். வழியில் உங்களுடன் சேர்ந்து கொள்வோம்.”

இப்படியெல்லாம் பல நண்பர்கள் எழுதினார்கள். விழாவுக்கு இரண்டு நாளைக்குமுன்பு சிலர் பிரயாண வசதிக்கு முயற்சி செய்யத் தொடங்கினார்கள்.

பாஸ்போட், விஸா எடுப்பது அவ்வளவு எளியகாரியமில்லை என்பதை நேயர்களுக்கு

இச்சமயத்தில் தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன். ஒருவருக்காக இன்னொருவர் செய்யக் கூடிய காரியமும்ன்று. பிரயாணத் தேதிக்கு குறைந்தது ஒரு மாதத்திற்குமுன்பு பிரயத்தனம் தொடங்கவேண்டும். பாஸ்போட் என்பது இந்த நாட்டிலிருந்து வெளியே, போவதற்கு இந்நாட்டு அரசு அனுமதி. விஸா என்பது எந்த நாட்டிற்குப் போகிறோமோ அந்த நாட்டு அரசாங்கத்தாரின் சம்மதத்தின் பேரில் பெறப்படும் அனுமதி. பிரயாணத்துக்கு காரணத்தைச் சொல்லி விண்ணப்பம் போட்டுப் பெறவேண்டும். புகைப்படம் எடுத்துப் பாஸ்போட்டில் ஒட்டவேண்டும், அம்மை ஊசி, காலரா ஊசி, போட்டுக் கொண்டதற்கு அத்தாட்சிப்பத்திரங்கள் வேண்டும்.

இவ்வளவு சங்கடங்களுக்கும் உள்ளாகித் தமிழ் நாட்டிலிருந்து எவ்வளவுபேர் யாழ்ப்பாணத் திருவிழாவுக்கு வந்திருப்பார்கள்? ஏறக்குறைய ஐநூறுபேர் வந்திருந்தார்கள்! குடும்பத்தோடு பிரயாணமாகி வந்தவர்களே நூற்றைம்பது பேர் என்றால் பார்த்துக் கொள்ளுங்கள்! சென்னையிலிருந்தும் கோயம்புத்தூரிலிருந்தும் தஞ்சாவூர் ஜில்லாக்களிலிருந்தும் வந்தவர்கள் அதிகம். அப்படிப்பல தொல்லைகளுக்கு உள்ளாகி வந்தவர்கள் கொடுத்து வைத்தவர்கள் என்பதில் ஐயமில்லை.

—ஊளரும்

சுடர்கலை இலக்கிய மன்றம்

மருதமுனை சுடர் கலை இலக்கிய மன்றம்

அண்மையில் மருதமுனையில் அமைக்கப்பட்ட சுடர்கலை இலக்கிய மன்ற நிர்வாகிகள் விபரம் வருமாறு:-

தலைவர்: கவிஞர் மருதூர்வாணன், இணைச் செயலர்கள்: நீலாவணை 'தேவராஜ்' பொருளாளர்; எஸ். எம். ஏ. பரீத், செயற்குழு உறுப்பினர்கள்- சாந்தியூர் லெப்பை, நற்பீட்டிமுனை சலீம், பாண்டியூர் மாணிக்கம், வேல் முருகு, எம். எம் இப்ராஹீம்.

முகவரி:- சுடர் கலை இலக்கிய மன்றம், தேன் மடு நூலகம், அல்லமரு வீதி, மருதமுனை - 2

பொத்துவில் சுடர் கலை இலக்கியமன்ற நிர்வாகிகள்

காப்பாளர்: பெ. சண்முகநாதன், தலைவர்: தே. தம்பிராஜா, துணைத்தலைவர்: எஸ். எம். ஏ. ரஸாக், செயலாளர்:- எம். எம். ஹனிபா, துணைச் செயலாளர்:- எஸ். பாக்கியராஜா, பொருளாளர்: தே. விவேகானந்தன். செயற்குழு உறுப்பினர்கள்:- எம்.புகனேந்திரன், எம். சபைதீன், எஸ். சமசுடன், கே. கனகரத்தினம், எஸ். கலந்தர், ஜெ. மகாலிங்கம்.

முகவரி:- சுடர்கலை இலக்கிய மன்ற செயலாளர், எம். எம். ஹனிபா, உல்லை, பொத்துவில்.

முதலாண்டு நிறைவு

சுடர்கலை இலக்கிய மன்றம்தன் —முதல் ஆண்டு நிறைவு கொண்டாடுவோம் படரும் நம் கலைவளம் பேணிடுவோம் —இந்தப் பாரினில் ஆக்கச் செயல் புரிவோம் இடமாம் சுருவிலும் ராகலையும் —எங்கள் இன்பக்கலை மன்றப் பெருங்களமாம் தொடர்ந்தே தாயான எங்கள் சுடர் —அவள் தூயநற் சேவையிற் களி பெறுவோம்

—தேநந்தினி பிரகதிஸ்வரன்

பழக்கவிடலோகம்

2/ண்டாரவளை அன்புச்செல்வன்

“லெட்சுமி! அடியே லெட்சுமி!” பொன்னம்மாள் தொண்டை கிழியக் கத்திக் கொண்டிருந்தாள். முற்றத்திலே விளையாடிக் கொண்டிருந்த சிறுமி லெட்சுமி, தாயின் குரல்கேட்டு ஓடிவந்தாள்.

“அங்கே என்னாடி பண்ணிக்கிட்டிருக்க? இந்தக் கஞ்சியைக் கொண்டுபோய்க் கெழத்துக்கு ஊத்து!”

முன் வராந்தாவில் தாத்தாக் கிழவனுக்கென, ஒதுக்கப்பட்ட அறைக்கு வந்த லெட்சுமி, கட்டிலுக்கு அடியில் வைக்கப்பட்டிருந்த கோப்பையில் கஞ்சியை ஊற்றினாள்.

“ஏ, தாத்தோவ்! கஞ்சிய ஒங்கோப்பேல ஊத்திட்டேன். எடுத்துக்க” என்று சொல்லியவாறே, மீண்டும் விட்ட குறையை விளையாட ஓடிவிட்டாள்.

கிழவனுக்கு, ஒரு நாளைக்கு மூன்று தடவை—கஞ்சி தவறாமல் கிடைத்துவிடும். சில நாட்களில், அரிசி பற்றாக்குறையை உத்தேசித்து பொன்னம்மாள், இரண்டு தடவையென “கோட்டா சிஸ்ட”தையும் கையாளுவதுண்டு—வீடு அவளது ஆதிக்கத்தின் கீழ் இருப்பதால்.

கிழவன் கஞ்சியை உறிஞ்சிக் குடித்துவிட்டுக் கோப்பையைக் கீழே வைக்கிறான். நேரம் பகல் ஒருமணியாகி விட்டதைத் தொழிற்சாலைச் சங்கொளி, அறிவிக்கிறது. பொன்னம்மாள்

மீண்டும் வேலைக்குப்போக—படங்கை இருப்பில் கட்டிக் கொண்டு, கூடையைத் தலையில் மாட்டியவாறே வெளியில் வருகிறாள். கிழவனின் கஞ்சிக் கோப்பை கண்ணில் படுகிறது.

“குடிச்சிட்டுக் கழுவி வச்சிட்டா கொறைஞ்சா பொய்யிருமா? என்னு கோடா வச்சிருக்கு? கண்ணுத் தெரியலேன்—அதுக்குன்னு எல்லாத்தையும் நம்பளா செய்யணும்?” கிழவனைத் திட்டியவாறே, பாதையிலிறங்கி—அடுத்தவீட்டு மீதுட்சியையும் கூட்டிக்கொண்டு ஒற்றையடிப் பாதை வழியாக மூன்றாம் நம்பர் மலைக்குப் போகிறாள். அவளுக்கு வசை புராணம் பாட காரணமெதுவும் தேவையில்லை. காரணம் இருந்துவிட்டால், பின்பு கோட்கவா வேண்டும்?

கோப்பையைக் கையில் எடுத்தவாறே தடுமாற்றத்தோடு அறைக்கு வெளியே வருகிறாள் கிழவன். அறை என்பதைவிட சிறை என்பது மிகவும் பொருந்தும். வராந்தாவின் ஒரு பக்கத்தில் சாக்குக் கட்டில் ஒன்றைப்போட்டு, அதற்கும், மறிக்கப்பட்ட பலகைக் கவருக்குமிடையில், ஒரு அடி இடைவெளி வைத்து, பல வருடங்களுக்கு முன், கண்பார்வை மங்கி மகனே தஞ்சமென்று கிழவன் குடியேறிய போது, ஒரு சிறை அமைத்துக் கொடுத்தான் சுப்பையா. அதில் இன்றுவரை எவ்வித மாற்றமுமில்லை. சிறைக்கதவு மூடியிருக்கும்போது, தற்செயலாக கிழவனின் உயிர் பிரிந்து விட்டால் “எந்தவழியாக வெளி

யேறுவது’ என்று, அந்த உயிருக்கே தடுமாற்றமேற்பட்டு, மேலே கூரையிலுள்ள ஓட்டைகள் வழியாக மட்டுமே வெளியேறலாம். நல்லவேளை—அவனுக்கு இன்னும் அந்த அதிர்ஷ்டம் கிட்டவில்லை.

வாசலிலுள்ள வாளித்தண்ணீரில் கோப்பையைக் கழுவி, உள்ளே வழமையான இடத்தில் வைத்துவிட்டு, முற்றத்துக்குவந்து ‘பெஞ்ச்’ போன்ற கல்லொன்றில் அமர்ந்து கொண்டாள். பேத்தி லெட்சுமி, கோழிகளை ‘கு’ காட்டி, விரட்டுவது அவனது காதுக்கு கேட்கிறது. பொன்னம்மாளின் வசைகளைப்பற்றியே நினைத்துக் கொண்டிருந்தான். மனம் வேதனையோடு அசைபோடத் தொடங்கியது.

மணிமொழிகள்

* யார் நம்முடன் போராடுகிறானோ அவன் நம்முடைய நரம்புகளுக்கு முறுக்கேற்றுகிறான். நம்முடைய திறமையைக் கூர்மைப்படுத்துகிறான். ஆதலின் நமது எதிரியே நமக்கு உதவி செய்யலாம்.

—எட்மன்ட் பர்க்

* நீ போகும் பாதையிலே குரைக்கும் நாய்களுக்காக காலடியை பின்னுக்கு வைத்தால் நீ நினைத்த காரியத்தை உரிய நேரத்தில் செய்யமுடியாது.

—யாரோ

(தொகுப்பு- கெ. சித்திர வேலாயுதன் நிலாவெளி 2)

கிழவனுக்கு எத்தனை வயதென்று யாருக்குமே தெரியாது. கண்பார்வை போய், உடலிலே சுருக்கமேற்பட்டு, முன்பக்கம் துருத்திக்கொண்டிருக்கும் இரண்டு பற்களைத் தவிர—மற்றெல்லாம் விழுந்து விட்டபோதும், அவனது உடல் மட்டும் தளர்ந்துவிடவில்லை. 'ஏங்கண்ணு மட்டுந்தெரிஞ்சா, இந்தத் தோட்டத்த ஒரு கலக்கு, கலக்கிற மாட்டேன்' என்று அவன் சொல்வதுண்டு. அந்தத் தோட்டத்து மக்கள் அனைவருக்குமே பெயரளவில் அவன் "தாத்தா"தான் வேலையற்ற நேரங்களில், அவர்களிற்கு சிலரோடு—தனது ஆரம்பகால அனுபவங்களைப் பகிர்ந்து கொள்வதில் அவனுக்கு அவாதி மகிழ்ச்சி! தோட்டத்து மக்களுக்கும்—இந்தத் தாத்தாக்கிழவனை, சிண்டி விட்டு வேடிக்கை பார்ப்பதில் ஒரு உற்சாகம்!

விபரந்தெரியாத பருவத்திலேயே, தாயை இழந்துவிட்ட அவன், தந்தையோடு—தேயிலைச்செடிகளுக்கடியில் மாசி தேடி வந்ததும், வந்த சில வருடங்களில் தந்தையும் இறந்து விட,—தோட்டத்துக் கணக்கப்பிள்ளையின் தயவில் வளர்ந்து அவனாகவே மன ஐக்கியப்பட்டு, ("காதலித்து") என்று அவனுக்குச் சொல்லத் தெரியாது) வேலாயியைத் திருமணம் செய்து—நான்கு அருமந்தப் புத்திரர்களுக்குத் தந்தையான விடயமும், அவனது வாக்குமூலத்திலிருந்து அனைவரும் அறிந்துகொண்ட சரித்திர பூர்வமான உண்மைகள்.

வேலாயி எப்பவோ—மண்டையைப்போட்டு விட்டாள். மூத்த மகன்மார் மூவரும் வேறுவேறு தோட்டங்களுக்குக் குடியேறிவிட்டார்கள். கடைசி மகன் சுப்பையா மட்டும், அந்தத் தோட்டத்திலேயே தங்கிவிட, கிழவனும் அந்தத் தோட்டத்திலேயே நிரந்தர வாசத்தை ஏற்றுக் கொண்டான்.

கிழவனுக்கு, சிறு வயதிலிருந்து—அந்தத் தோட்டத்தைத்தவிர வேறு எதுவும் தெரியாது. அவனது பேச்சு

எப்போதும் தோட்டத்தைப் பற்றியதாகவே இருக்கும். அவனது பேச்சை மிக ரசித்துக் கேட்கும் கோடி வீட்டு நாச்சிமுத்துக் கங்காணி மட்டும் அகப்பட்டுவிட்டால், கிழவனுக்குத் தலைகால் புரியாது. நாச்சிமுத்து தோட்டத்திற்குப் புதியவன்.

"யோவ் நாச்சிமுத்து! இப்ப நாலாம் நம்பரு, எட்டாம் நம்பரு மலை இருக்குல்ல, இதெல்

ஒருவர்:- ஊரெல்லாம் குடிதண்ணீர் பஞ்சம் ஏற்பட்டதே, உன்பாடு எப்படி?

மற்றவர்:- நான் அதைல் பாதிக்கப்படவில்லை! ஒருவாறு சமாளித்துவிட்டேன்!

ஒருவர்:- எப்படி சமாளித்தாய்?

மற்றவர்:- நான் வேலை செய்யும் குடிவகை விற்பனைக் கடையிலேயே தங்கியிருந்து விட்டேன்!

—சி. சிவதாஸ்

லாம், அப்ப ஒரே புல்லுமலையாக் கெடந்துச்சு அதுல மொதல்ல புல்லத் தோண்டிப் புட்டு, தேயிலய நட்டது நானு! அதுக்குப் பெறகு, ரெண்டு தரம் புதுக்கன்னுக நட்டாங்க. அப்பல்லாம், என்னமோ, சப்பாங்காரேன் குண்டு போடு குன்னு, தோட்டமே ஒரே அமக்களப்பட்டிச்சு. ஒருத்தரும், அவங்க ஊட்டைவிட்டு வெளிய வர மாட்டாங்க.

அவ்ளோ பயம். நான் மட்டும் சொரண்டியைத் தூக்கிக்கிட்டு இந்தக் காடு கீமடெல்லாம் அலைவேன். சப்பாங்காரை நமக்கு சோறு போடுறான்—அவனுக்குப் பயப்பிட்டு?"

என்று தனக்குள்ளாகவே—தனது சாமர்த்தியத்தை மெச்சிக் கேள்விகளையும் கேட்டுக்கொண்டு பலமாகச் சிரிப்பான் கிழவன். அந்த நேரங்களில், அவனது இரண்டு பற்களோடு அவன் சிரிப்பதைப் பார்க்க பயங்கரமாக இருக்கும்.

"அதானே தாத்தா!" என்பான் நாச்சிமுத்து. சொற்பொழிவு தொடரும்.

"இப்ப, நம்ப தோட்டத்து தொரை இருக்கான்ல, இவனுட்டு பாட்டன் தான், ஏங்காலத்து தொரையா இருந்தான். சரியான, கறூரு மனுசன்னுலும் ஏம்மேல அவனுக்கு ரெம்பப் பிரியம். தமிழு அவ்வா பேச வராது. ஏன்லுட்டு ஓடம்பப் பார்த்துவிட்டு—

"நீ என்னு மேன் துன்மேம்பான். அவனுக்கு தமிழு வெளங்காதா—அதனாலே, நாரோட்டியையும், கஞ்சியையும் தின்னுபிட்டு ஒழைக்கறேன். அதலை ஓடம்பு இப்பி இருக்கு நீ இன்னுன்னு தின்னுபிட்டு மவராசு ஓட்டம் தூங்கறே"ன்னு சொல்லுவேன். தலைய ஆட்டிகிட்டு பொயிருவான். அப்புறம் இன்னுமைக்கெல்லாம் இளிக்கிற துதான் வேலை" என்று மீண்டும் பயங்கரமாகச் சிரிப்பான் கிழவன்.

"மேட்டுலயத்து கருப்பன் இருக்கான்ல, ஒருவாட்டி, ஒரு நானுமில்லாத மாரி, பேய்மழை கொட்டுச்சு! நம்ப தண்ணிக்கான்ல வெள்ளமா ஓடிச்சு! இந்தக் கருப்பன் அப்ப வாண்டுப்பய. வேடிக்கை பாத்துக்கிட்டிருந்து வாக்கில வெள்ளத்தில் விழுந்துட்டான். அதுபாட்டுக்கு அடிச்சுக்கிட்டு போவது. எல்லாங் "குய்யோ மொறையோ"ன்னு கத்துதுக, பாஞ்சேன் பாரு தண்ணீல, நீஞ்சி கிட்டே போயி, பயலத்தாக்கி கிட்டு வந்துட்டேன். அன்

துரையின் கட்டையை, கணக் கப்பினை சிரமேற்கொண்டு மகன் சுப்பையாவோடு இருக்கு மகனு பணித்தார். அவன் கொஞ் சலுக்கு தோட்டம் மகியமா? நல்லவேளையாக தோட்டத்தை விட்டே போகச் சொல்லாததில் அவனுக்குத் திருப்திதான்.

அதற்குப்பின் சுப்பையாவின் வீடான “ஸ்டோர் லயத்துத் தொங்க வீட்டுக்கு” வந்ததி லிருந்து, தினமும் மருமகள் பொன்னம்மாளின் அர்ச்சனை களைப் பெற்றுக்கொண்டுதான் இருக்கிறான். வந்து சேர்ந்த சில நாட்கள் — மகளின் கொந் தரப்பை வெட்டப்போய் க் கொண்டிருந்தான். பார்வை முற்றாகவே மங்கியதும் சிறை யிலேயே இருந்துகொண்டான்.

அவனைப் பொறுத்தவரை, எப்போதோ வாழ்ந்து முடித்து விட்டான். மகனுக்கு என்று சமையாகினாலே, அன்றே அவ னது வாழ்க்கை செத்துப்போய் விட்டது. பொன்னம்மாளின் தூண்டுதலால், சுப்பையாவும் அவனைத் திட்டிவிடும் வேளை களில் அவன் மனதில் வெறுப் பும், விரக்தியும், வேதனையும் நிரம்பி வழியும். சில தினங்க ளுக்கு முன்பு முனியாண்டியின் மகன், அப்பன் ஏழிவிட்டா னென்று “கோவாவுக்கு அடிக் கிற மருந்தை”க் குடித்துவிட்டு செத்துப்போன விடயம் கிழ வன் காதுகளுக்கும் எட்டியிருந் தது. இம்மாதிரிச் செய்திகளைக் கேள்விப்படும் போதெல்லாம் “குஞ்சு குஞ்சு வா செல்லலாம் கப் புட்டுகிற எமராசன்” என்னையக் கூப்புட மாட்டேங்கறானே” என்று ஆற்றாமையால் உள்ளம் வெதும்ப வாய்விட்டே புலம்பு வான்.

“வான் ஸ்கலுக்குப் போய் விட்டு வரும், சிறுவர்களின் சத் தத்தினால், அவனது சிந்தனை கலைகிறது. பனித்திருந்த கண் களைத் துடைத்துக்கொள் கிறான்.

“ஏ தாத்தா — வடுமாங்கா திக்கிறியா?” ஒரு சிறுவன் கிழ வனை வம்புக்கிழுக்கிறான்.

“போடா படவா! கிண்டலா பண்ணே” என்ற அவனது சிந்

லிக்கு நான் மட்டும் இல் லேன்னு, கருப்பன் எமலோகத் துக்கு போயிருப்பான். இப்ப என்னடான்னு, பேரப்பள்ளைய கொஞ்சுறான்”

கிழவன் மீண்டும் சிரிப்பான். நாச்சிமுத்துவின் விரிந்த கண் களும், “ஆ”வெனப் பிளந்த வாயும் அப்படியே இருக்கும்.

கிழவனின் பேச்சில், அந்தத் தோட்டத்துக்கென அவன் செய்த நன்மைகள் பற்றிய பெருமிதம் இருக்கும். அதன் செழிப்புக்கு அவன் காலத்த வரின் இடைவிடாத உழைப்பே காரணமென உணர்ந்த தோட்ட மக்கள் — அந்நாளைய பிரதிநிதியான அவனிடம், தனி மதிப்பு வைத்திருந்தனர். “ஸ்டோர் லயத்துத் தொங்க வீட்டுத் தாத்தா” என்றால், எல்லோர் மனதிலும் பணிவு மிக்க மரியாதை தோன்றும்.

பத்துப் பன்னிரண்டு வரு டங்களுக்குமுன் கிழவன் தனியே சமைத்துக்கொண்டு, அவனுக்கென கொடுக்கப்பட் டிருந்த “மேட்டு லயத்துக் காம்பரா”வில் தான் குடியிருந் தான். வேலையிலிருந்து ஓய்வு கிடைத்திருந்தபோதும், கொந் தரப்பு வெட்ட இரண்டு ஏக் கர் காணி கொடுக்கப்பட்டிருந் தது. அதற்கு முன்பே மகன் மார், அவரவர் குடும்பங்க ளோடு பிரிந்துபோய்விட்ட னர். கிழவனை அவர்கள் வருந்தி — தங்கள் வீடுகளுக்கு அழைத் தாலும் போகமாட்டான். அவ் வளவு தன்மானம். இந்த நிலை யில் — கொந்தரப்பு வெட்ட முடியாமல் அவன் பார்வை மங்கிப்போனது. தோட்ட மேலிடத்தார் — அவனது சாறு பிழியப்பட்டு — சக்கை, பய னின்றிப் போய்விட்ட கவ லையோ என்னவோ, அவனது காம்பராவைக் காவிபண்ணச் சொல்லிவிட்டார்கள், சின்ன

** ** *

தனை எங்கேயோ. போய்விடு கிறது. "ஸ்டோருக்கு பின் னுக்கு" இருக்கும் மரத்தி லிருந்துதான், சிறுவர்கள் மாங் காய் பிடுங்கிக்கொண்டு வருகி ரார்கள். வருடம் தவறாமல் பரு வத்தின் போதெல்லாம் சிறு வர்களின் கல்லடிக்குத் தப் பாத அந்த மரம் — அவன் கையால் நடப்பட்டது. என்றே நடப்பட்டு, எப்ப டியோ வளர்ந்து இன்று முதிர்ந்த மரமாகிப் பயன் தந்துகொண்டிருக்கிறது அம் மரம்!

கிழவன்—?

ஏதோ முடிவுசெய்துவிட்ட வனைப்போல — பேத்தியைக் கூப்பிடுகிறான்.

"லெச்சம் — அம்மா, லெச் சம்!"

"ஏந் தாத்தா?" அருகில் வரு கிறான் பேத்தி.

"என்னம்மா பண்ணிக்கிட டிருக்க?"

"நாலு, நம்ப ரெக்ககூட வெளையாடிக்கிட்டிருக்கேன்"

'ரெக்ஸ்'யாரும்ல்ல அனைத்து அவலட்சனங்களும் நிறைந்த நாய்க்குட்டிதான்.

"அப்படியாய்மா! சரி போயி வெளையாடு!"

லெட்சமி போய்விட்டது, அவள் நாய்க்குட்டியை அடித்து அது 'வாள் வாள்' என்று கத்து வதிலிருந்து தெரிகிறது.

மெல்ல எழுந்து தனது அறைக்கு வருகிறான். படுத் திருந்த கட்டிலிலுள்ள கந்தல் விரிப்புகளை ஒழுங்கு படுத்து கிறான். பின்பு, தன் கஞ்சிக் கோப்பையை எடுத்துக் கொண்டு, பாதையிலிறங்கி, தடுமாறியவாறே, சுப்பையா வுக்குச் சொந்தமான 'மாட்டுப் பட்டி'க்குப்போய், கொண்டி யைத்திறந்து உள்ளே நுழைந்து உட்புறமாக தாளிடுகிறான். பின், மண்வெட்டி, முள் போன் றவை வைக்கப்பட்டிருக்கும் முலையை அடைந்து, தரையில் உட்கார்ந்து, பக்கத்தில் கஞ்

கிக்கோப்பையை வைத்துக் கொண்டு, இரண்டு கைகளா லும் தட்டிப்பார்க்கிறான். அவன் சிரத்தையோடு தேடிக் கொண்டிருக்கும் அந்த பல கைப்பெட்டி அகப்பட்டுவிடு கிறது.

பெட்டியைத்திறந்து கையை விட்டுத் துழாவுகிறான். தட்டு முட்டு சாமான்களும், வெற் றுப்போத்தல்களும், அகப்படு கின்றன. அவற்றைத் தவிர்த்து விட்டு, மேலும், தேடுதல் வேட்டையைத் தொடர்கி றான். இரண்டு ஒரே அளவான போத்தல்கள் அகப்படுகின் றன. ஒன்று உடைக்கப்படா மல் இருப்பதை அறிந்து கொண்டு—மற்றதைத் திறந்து மணந்து பார்க்கிறான். அவ னுக்கு நன்றாகத்தெரியும்—அது "கோவாவுக்கு அடிக்கிற மருந்து"தான். அவனது வாழ்க் கையில் எத்தனையோ போத் தல்களை உபயோகித்து, எத்த னையோ அந்தர் காய்கறியை அறுவடை செய்தவனாச்சே!

அந்தப் போத்தலிலுள்ள மருந்தனைத்தையும், தனது கோப்பையில் ஊற்றுகிறான். நெடி, குமட்டிக்கொண்டு வரு கிறது. போத்தலை மூடி இருந்த வாதே பலகைப்பெட்டியில் வைத்து பெட்டியை மூடிவிட்டு தனது கோப்பையோடு, வெளியே வந்து "மாட்டுப் பட்டி"யின் கொண்டியையும் போட்டுவிடுகிறான்.

மெதுவர்க் தனது அறைக்கு வந்து—கதவை அரைவாதி மூடி விட்டு கட்டிலில் உட்கார்ந்து கொண்டு, 'கோவாவுக்கு அடிக்கிற மருந்தை' 'மடக் மடக்' செனக் குடித்துவிட்டு, கோப் பையைக் கட்டிலுக்கு அடியில் வைக்கிறான். மருந்தின் மணம் அவனை மூச்செடுக்க இயலாமல் செய்தது. அதை அவன் பொருட்படுத்தியதாகத் தெரியவில்லை. கட்டிலில் ஏறிப் படுத்துக்கொண்ட பின்புதான், சித்திரவதை ஆரம்பமாகிறது. வயிற்றினுள்ளே ஒரு மனிதன் புகுந்துகொண்டு குடலைமெல்ல இழுப்பதுபோல, கிழவன் துடி யாய்த்துடிக்கிறான். முன்குதி றான். அவனையும் மீறி வாந்தி வருவதுபோல இருக்கிறது. நல்லவேளையாக வாந்திவந்து அவனைக் காட்டிக்கொடுத்து விடவில்லை. அந்தச் சாக்குக் கட்டில் படாதபாடுபடுகிறது. அவனது வாழ்க்கையின் ஓட்டு மொத்தமான துன்பமனைத்தையு ம், கிழவன் ஒன்றரை மணி நேரத்துக்குள் பட்டிருப்பான், துடிப்பு ஓய்ந்தவுடன் உடல் தூங்கிக்கொண்டிருந்தது.

மரம் பழுத்தால் — பழம் கீழே விழவேண்டுமென்பது நியதி. மனிதனும் — பழுத்த விட்டபோது சுமையாக இருப் பதைவிட விழுந்துவிடுவது நல்லதென கிழவன் உணர்ந்து கொண்டான் போலும்!

அறைக்கதவு பாதி திறந் திருந்ததால், அவனது உயிர்

உழைப்பு

தொழிலாளியின் மார்பினில் உதிரும் வியர்வைத் துளிகள் முதலாளியின் உடலில் தவறும் விலையுடர்ந்த முத்துக்கள்!

அனுதாபம்

சம்பளமெடுத்துச் சென்றவனின் பணத்தை— தட்டிப் பறித்த திருடன் கேட்டான்— "இவ்வளவு பணத்தினைக் கொண்டு நீ எப்படியப்பா குடும்பம் நடத்துகின்றாய்?"

—கதிர் - நவம்

கவிஞருக்கு வந்த சோபம்!

கவிஞர் காசிஆனந்தன் அப்போது கல்வி இலாகாவில் வேலை செய்துகொண்டிருந்த காலம். ஒருநாள் மாலை வேலை முடிந்து முகத்தில் எள்ளும் கொள்ளும் வெடிக்க அறைக்குத் திரும்பினார். “ஏன் அண்ணை ஒருமாதிரி இருக்கிறீர்கள்?” என்று கேட்டேன்—சிங்கம் காச் சிப்பதுபோல் கடுங்கொபத்துடன் பில்லுமாறு கூறத்தொடங்கினார் — “இன்று என்னை எனது மேலதிகாரி ஒருவல் அழைத்து, “நீ தமிழரகப் பத்திரிகை சுதந்திரனுக்கு கவிதை, சுட்டுரை எழுதுகிறாயாம்—கூட்டங்களில் பேசுகிறாயாம்—உண்மையா?” என்று கேட்டான். நான் ஆம் என்று ஒத்துக்கொண்டேன். அதற்கு அவர், “ஏன்பா வீண் தொல்லைசொக் குள் மாட்டிக்கொள்கிறாய்? உன் வயிற்றுப் பிழைப்பைப் பார்த்துக்கொண்டு பேசாமல்நுக் கத் தெரியாதா? தொடர்ந்தும் கவிதை சுட்டுரை எழுதுவாயானால் வீண் சிரமத்திற்கு ஆளாவாய்!” என்று கண்டித்தான்” என்று கூறிய கவிஞர், “இவ்வார்த்தைகளை பாரதி கேட் டிருந்தால் காறி அவன் முகத்தில் உமிழ்ந்திருப்பான்; பாரதிதாசன் கேட்டிருந்தால் மேலதி காரியைக் கிறிப் பிளந்திருப்பான்—நான் யார்? அரச சம்பளம் வாங்கும் வெறும் சோற்றுப் பிண்டம்தானே! எனக்கெங்கே உணர்ச்சியும்! உள்ளமும்!” என்று வேதையுடன் கேட்டார் அவர் தொடர்ந்து, “என் அலுவலகத்தில் எனது தலைக்குமேல் ஒரு சிட்டுக்குருவி ஒரு கூடு கட்டிக்கொண்டு வாழ்ந்துவருகிறது. விரும்பிய நேரம் வெளியில் டோகும்; விரும்பிய நேரம் வரும். தான் விரும்பிய போதெல்லாம் கிச்சிட்டுக் கத்தும். அந்தச் சிட்டுக்குருவிக்கு இருக் கும் சுதந்திரம்கூட எனக்கில்லையே!” என்றார் கவிஞர் கவலையுடன். (தகவல்: ரகு)

அந்த வழியாகத்தான் வெளி யேறியிருக்க வேண்டும்.

இன்னும் தோட்டத்தில் வேலைவிட ஒன்றரை மணி நேரம் இருக்கிறதே!

* * * * *

வேலை விட்டுவந்த பொன் னம்மாள், கூடையை வெளி யில் மாட்டிவிட்டு, உள்ளே வந்து படங்கை அவிழ்த்து வைத்து விட்டு, அடுப்பை மூடிக்கொள்ள. அவளுக்கு முத லில் “சாயத்தண்ணி” குடித் தால்தான் மற்றவேலை ஓடும். சீனியை கையில் நக்கிக் கொண்டு, சுடச்சுட ‘சாயத் தண்ணி’யைக் குடித்தவாறே, அடுப்படியில் ‘கூதல்’ காயும் லெட்சுமிக்கும், சிறிது ஊற்றிக் கொடுக்கிறாள்.

“குடிச்சுப்பிட்டு — சொக்கில இருக்கிற மீதியை தாத்தாக் கெழுவாடிவூட்டு கோப்பெல ஊத்திப்பிடு”

சீனியை நக்கியவாறே தாத் தாவின் அறைக்குள் நுழைந்த லெட்சுமி, கோப்பையில் சாயத்தை ஊற்றிய வாறே, “தாத்தோவ் — சாயங்குடி,” என்று சொல்லிவிட்டு, மீண் டும் அடுப்படிக்குக் ‘கூதல்’ காயப்போய்விட்டாள்.

சுடச்சுட இருந்த ‘சாயத் தண்ணி’ ஆறிப்போய் வெகு நேரமாகிவிட்டிருந்தது.

* * * * *

ஸ்டோர்வேலை முடிந்து அப் படியே பீலியில் போய்க் கை கால்களைக் கழுவிக்கொண்டு வந்த சுப்பையா, பொன்னம் மாள் கொடுத்த, சாயத்தைக் குடித்தவாறே, ‘அப்பாவுக்கு குடுத்தியா?’ எனக்கேட்கிறான். மனைவியிடம் பயமிருந்தாலும் தந்தையிடம் பாசம் இருந்தது.

‘மொதலே குடுத்திட்டனே,’ உள்ளிருந்து பதில்வந்தது. தந் தையின் அறைக்குள் நுழைந்து ‘சாயத்தண்ணி’ இன்னும் அப் படியே இருப்பதைப் பார்த்து “யப்போவ்! இன்னமா தூங் குற, எழும்பி சாயத்தைக்குடி” என்று சத்தம் போடுகிறான். அதற்கு எந்தச் சலனமுமே இல்லை. மெல்ல உடலைத் தொட்டு உலுக்குகிறான். சில் விட்டுப்போயிருப்பது புரிகி தது. வேதனை பொங்குறது! பெற்றவனாயிற்றே!

“பொன்னம்மா! அப்பா பொயிருச்சி!”

பொன்னம்மாள் ஓடிவந்து, எட்டிப்பார்க்கிறாள். பெரு மூச்சு வெளியேறுகிறது. அந்

தப் பெருமூச்சுக்கு என்ன அர்த்தமென்று புரியவில்லை.

“ஸ்டோர் வயத்துத் தொங்க விட்டுத் தாத்தா” செத்துப் போன் விசயம் எப்படியோ பரவி தோட்ட மக்களே முற் றத்தில் கூடிவிடுகின்றனர். “இயற்கை மரணம்” என எல் லோரும் ஏகோபித்த தீர்ப்பு வழங்கியாகிவிட்டது. கூட்டம் ஓரளவு சேர்ந்தபின்,

“மோசம் பண்ணிப்பிட்டுப் போயிட்டாரே — பகலுகூட ஏங்கையால கஞ்சி ஊத்து னனே.”

பொன்னம்மாள் ஒப்பாரி வைக்கிறாள்.

“இந்தா பொன்னம்மா— போகவேண்டிய கட்டை பொயிருச்சு. ஆகவேண்டிய காரியத்தைப் பாப்பியா?” ஒரு முதாட்டி அறிவுரை வழங்கு கிறாள்.

சமாதானமடைந்த பொன் னம்மாள், ‘கேதம்கேட்க’வரும் எல்லோருக்கும் — தேநீர் ஊற் றும் — ஆகவேண்டிய காரி யத்தை ஆரம்பிக்கிறாள்.

“ழெவன் செத்துவிட்டான். அதனல் ஒருவரும் ஞாங்கக் கூடாது” என்பதற்காகவோ என்னவோ, விடியவிடிய நப் புச் சத்தம், மிகப்பலமாகக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தது.

(மாவுர் கற்பனை)

பிழைப்பைப் பற்றி

தந்தையன் குமாரசுவாமி

அதோ தெரிகிறதே திரு கோணமலை மணிக்கூண்டுக் கோபுரம், அது வெறும் கோபுரம் அல்ல. தமிழர்கள் கண்ட களங்களில் அதற்கும் பங்கு உண்டு. அதன் சீழ் அதோ நிற்கிறானே பைத்தியம், அவனுக்கும் அந்தக் களத்தில் பங்குண்டு.

அவன் பெயர் முருகானந்தன். இளமை நொந்து, இளம் நார், தசை பெயர்ந்து இன்று கந்தலில், முடையில் உருக்குலைந்து எதையோ முணுமுணுத்துக்கொண்டு வானை அடிக்கடி பார்க்கிறான் அண்டவெளியில், ஒரு வேளை நல்ல நினைவு குறுக்கிடும்போது, கோணைஸ்வரின் முடிதெரிந்தால், கன்னத்தில் குட்டிக்கொள்வான். அந்த நினைவு நீடிக்க முன்னர், எதையோ முணுமுணுப்பான்— எங்கும் சூன்யம்; எதிலும் சூனியம்; இரவு பகல் எல்லாம் சூனியம் அவனுக்கு.

அறிந்தவர்கள் இரங்கி சில்லறை கொடுத்தால் கைநீட்டி வாங்கமாட்டான். அவன் சட்டைப்பையில் போட்டால் அதை ஏற்றுக் கொள்ளுவான். பைத்தியம் இறந்த வாழ்க்கையில் அனுபவித்ததையே மீண்டும் மீண்டும் செய்யும்.

இப்படியான பழக்கந்தான் அவன் பைத்தியமாகியும் தீரவில்லை. தினமும் கடிதம் எழுதுவான்— அதில் “தமிழ் வாழ்க! தமிழர் வாழ்க! கோல் வாழ்க! கொற்றம் வாழ்க!...” இப்படி நல்ல தமிழில் எழுதி விளங்காக்கிறவாய் முடிப்பான்.

பின்னர் உறையில் அக்கடிதத்தை இட்டு ஊரார், கொடுத்த பணத்தில் முத்திரைவாங்கி ஒட்டி, அதை விலாசமிடுவதற்குப் பதிலாக ஏதோ பெயருடன் தொடங்கி கிறுக்கலாக முடித்துத் தபால் பெட்டியில் போடுவான். சில வேளைகளில் பழைய முத்திரை அகப்பட்டாலும் இப்படி நடக்கும். இதை அறிந்து பிணங்கியவர்கள் ஒரு நாள் அவனை நிதிமன்றத்தில் நிறுத்தியதுமுண்டு.

இவனை நிதிமன்றத்திற்குக் கொண்டு வந்தார்கள், “இவன் பைத்தியம் என்று என்னால் சொல்ல முடியவில்லை” என்று தீர்ப்புக் கூறிய நீதிபதி, சட்டப் பாதுகாலவருக்குக் கடும் எச்சரிக்கையும் செய்தார்!

இதிருக்க, முருகானந்தன் இந்நிலைக்கு ஆளாக என்ன காரணம் என்று அறிய ஆவலாக இருக்கிறது அல்லவா? இவன் முன்னர் சொன்னது போல் முறுக்கு நிறைந்த வாண்பன்; தன்மானத்தைக் காக்க, முதுகெலும்புக்குள் யோக முறையில் வலுவூட்ட வேண்டும் என்று வாதாடி பரிசு சிக்கப் பட்டவன். வாண்பருக்குள் வாண்பனாக வாழ்ந்த அவன் ஒரு நாள் திருமலை மணிக்கூண்டு கோபுரத்தில் தமிழர் கொடி ஏற்று வைப்பதற்குச் சென்றான்.

அடர்ந்த தமிழர் வெள்ளத்தில் முருகானந்தன் முன்னே நின்றான், ஆறுமுகம் என்ற வீரன் படை நெஞ்சோடு

கோபுரத்தின் உச்சியில் கொடியுடன் நின்றான். அந்த நேரத்தில் மீன் சந்தைப்பக்கமிருந்து துப்பாக்கி ஒன்று முழங்கியது! இன வெறியர் செய்த கொலைக்கு ஆறுமுகம் இரையானான்! அவன் உச்சியிலிருந்து விழும் போது, விரைவாகவே விழுந்தான்; விழுந்த அந்த உடல் முருகானந்தனின் தலையையும் தாக்கிற்று. முருகானந்தனை வைத்தியசாலையிலிருந்து வெளிவரக் கண்டவர்கள் பைத்தியமாகவே கண்டார்கள்.

அதே முருகானந்தந்தான் இன்று அந்த மணிக்கூண்டு கோபுரத்தை வீடாது சுற்றுகிறான்; எடுத்த காரியத்தை இன்னும் மறக்காமல் தொடர்கிறான். அவன் உடல் அழிகிறது; ஆனால் கண்டவர்கள் உள்ளங்களில் கருவாக உருவாகிக் கொண்டிருக்கிறான்:

(கற்பனை கலந்த உண்மை)

நாட்டை அழிக்கும் அறுவர்

நாணயமில்லாத வியாபார நேர்மையில்லாத அரசியல்வாதி ஒழுக்கமில்லாத சீர்திருத்தவாதி உண்மையில்லாத எழுத்தாளன் கொள்கையில்லாத பேச்சாளி அறிவில்லாத படிப்பாளி.

—கி. ஆ. பெ. விசுவநாதம்.

அண்மையில் அமரரான பண்டிதர் பொன். கிருஷ்ண பிள்ளை அவர்களைப் பற்றி அவரது மாணவரும் பிரபல எழுத்தாளருமாகிய 'சொக்கன்' அவர்கள் இங்கு நினைவுகூருகிறார்...!

நெஞ்சில் இனிக்கும் சில நினைவுகள்

—சொக்கன்

1950-51 ஆம் ஆண்டுகளிலே செந்தமிழ் மணி பொன் கிருஷ்ணபிள்ளை அவர்களிடம் தமிழ் கற்கும் பெரும் பேறு எனக்குக் கிடைத்தது. பிள்ளை அவர்கள் வகுப்பறைக்கு வந்தாலே ஒரு கலகலப்புத்தான். அவர் சொல்லும் கதைகளைக் கேட்டுச் சிரித்துச் சிரித்தே வயிறு புண்ணாய் விடும். சிரிப்போடு சிந்தனையையும் எம்மிலே தேக்கிவிடும் சமர்த்து அவருக்குக் கைவந்த கலை.

ஒருமுறை பலாவி ஆசிரிய கலாசாலைக் கவின்சலை மன்றம் திருவள்ளூர் விழாக் கொண்டாடியது. அவ்விழாவின் பிரதம பேச்சாளர் புலவர்மணி சோ. இளமுருகனார் அவர்கள். அவருக்கு அளித்திருந்த தலைப்பு 'வள்ளுவன் வாய்மொழி' என்பது. செந்தமிழ் மரபைச் சிறப்பாகப் பேணிக்காத்து வந்த அத்தமிழ் அறிஞர் தமது பேச்சினிடையே 'வள்ளுவன்' என்று நாம் குறித்ததைக் கண்டித்தார். "நம்முன்னோராம் புலவர் பெருமக்களை 'அவன் இவன்', என்று குறிப்பது தவறாகும். வள்ளுவன் என்ன நம் அடுத்த வீட்டுக்காரரா? அவரைத் திருவள்ளுவர் பெருமான் என்று குறித்திருந்தல் வேண்டும் அதுவே மரபு" என்று பொருள் பட அவர் பேசினார்.

விழாவின் தலைவரான எம். ஆசிரியப்பிரான் தமது முடிவுரையிலே புலவர் மணியின் ஆட்சேபத்திற்குப் பின்வருமாறு பதில் அளித்தார். "அன்பின் மிகுதியால் நாம் ஒருவரை அழைக்கையில் 'அன், விசுதி' கொடுப்பது தவறு என்று நான் கருதவில்லை. சிவனையாரும் 'சிவர்' என்று அழைப்பதுண்டா?" இந்தப் பதில் நகைக்கவையோடு கூடியதாயினும் சிந்தனையைத் தூண்டவில்லையா? இப்படி எத்தனையோ கருத்துக்களை வாழைப் பழத்திலே ஊசியை ஏற்றுவதுபோல எம்மில் ஏற்றிய பெருந்தகை அவர்.

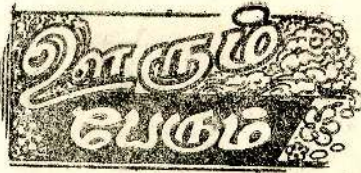
அக்காலத்தில் ஈழகேசரிதான் என் கன்னி எழுத்துக்களுக்குக் களம் சமைத்துத் தந்தது.

அடிக்கடி சிறுகதை என்றும் கவிதை என்றும் நாடகம் என்றும் அப்பத்திரிகையில் நான் எழுதிவந்தேன் அவற்றைவாசித்து வகுப்பறையிலே மாணவர்களின் முன்பு என்னைப் பலவாறு வாய்விட்டுப் புகழ்ந்து ஊக்கிவந்தவர் என் ஆசிரியப்பிரான் அவர்கள். எனது 'குட்டை நாய்' சிறுகதைக்கு அவர் ஒரு புகழ் மாலையே சாத்திவிட்டார் என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். "இப்படியானவங்கள் ஆசிரியப் பயிற்சியிலே வினாகக் காலத்தைப் போக்கிறங்கள். இவங்கள் யூனியேசிற்திக் கல்லவோ படிக்கப் போயிருக்கவேணும்?" என்று அவர் மனந்திறந்து சொன்ன பாராட்டுரையை நான் எப்படி மறந்துவிட முடியும்?

உணர்ச்சி நிறைந்த உள்ளத்தரான அவர் அந்தநேர உணர்ச்சி காரணமாக அவ்வாறு மிகைபடச் சொல்லியிருக்கலாம். ஆனால் அந்தக் கள் எமற்ற நல்லுள்ளத்தின் ஆசி விரைவிலேயே நிறைவேறி ஈராண்டுகள் நான் பல்கலைக் கழகத்தில் 'தமிழ் டிப்ளோமா' பயிற்சி பெற்றதை எப்படி மறப்பேன்?

அவருக்கு அடிக்கடி கோபம்வரும். மாணவர்களான எங்களை "அலவாங்கு, தேவாங்கு" என்றெல்லாம் ஏசுவார். அடுத்த கணமே அதனை மறந்து தம் அறைக்கு அழைத்துத் தமது உணவிலே பங்கு தந்து அன்பொழுகப் பேசி எம் மனத்தாக்கத்தைப் போக்கிவிடுவார். மற்ற விரிவுரையாளர்கள் 'நீர்' என்று அழைக்கும் மரியாதைப்பன்மையிலும் 'டே! வாடா' என்று அழைக்கும் பிள்ளை அவர்களின் அன்பொருமைக்குத்தான் நாங்கள் கூடிய மதிப்பளித்தோம். 'தாயினும் நல்லன்' என்ற கம்பனின் சொற்றொடருக்கு எம் ஆசிரியப் பெருந்தகையே சிறந்த உதாரணர்.

அவர் இரக்கமே வடிவானவர். 'பிச்சை' என்று எவர் வந்தாலும் தம்மால் இயன்றதைக் கொடுக்க அவர் தவறார். "என்ன சேர்! இந்தத் தடியனுக்கு ஏன் கொடுத்தீர்கள்? இவன்

வளலாய்

களின் மரக்கறித் தோட்டங்களும் வளலாயின் செழிப்புக்கு எடுத்துக்காட்டாகும். இங்கு உள்ள குளங்களையும் பயிர்நிறைந்த வயல், தோட்டங்களையும் பார்க்கக் கண் கோடி வேண்டும். மேற்கே வேட்டைக் கேற்ற பற்றைக்காடுகளும் கிழக்கே உள்ள சாங்காணி எனும் மேய்ச்சல் நிலமும் இந்த ஊருக்கு எழில் சேர்ப்பன. சிறு கிராமமொன்றில் மேற்குறிப்பிட்ட வளங்கள் பல இருந்தமையால் வளலாய் என்ற பெயர் ஏற்பட்ட தென்பர் சிலர்.

எமது கிராமத்திற்கு வளலாய் என்ற பெயர் எப்படி வந்ததென்ப தற்குப் பலவிதமான கதைகள் வழி வழியாக எமது கிராமமக்க வரிடையே சொல்லப்பட்டுவருகின்றன. அவற்றில் இரண்டு பொருத்தமானவைகளாக இருக்கின்றன.

அவற்றில் ஒன்று எமது கிராமத்தின் வளம் ஆகும். எமது கிராமம் பெயருக்கு ஏற்ற இயற்கைவளம் பல நிறைந்ததாகும். வளலாயின் எழில் மிக்க கடற்கரையும் அதை அடுத்து செழித்து வளர்ந்திருக்கும் தென்னந்தோப்புக்களும், கிராம விவசாயிகளின் பொற்சரங்கம் எனக் கருதத்தக்கவளம் மிகு வயல்களும் செழுமை மிகக் செம்மண் தோட்டங்களும் கிராம விவசாயி

மற்றையது வழிவழிவந்த வரலாற்றுக் கதையாகும். சோழ வம்சத்தைச் சேர்ந்த குமைச்சன் என்ற சிற்றரசன் இப்பகுதியால் செல்லும் போது வளலாயின் வனப் பால் ஈர்க்கப்பட்டு இங்கு குடியிருப்பொன்றை நிறுவினான் என்றும், அவன் வசித்த கோட்டையின் சிதைவுகளே பின்னையார்கோவிலுக்கு முன் உள்ள திட்டி என்றும், அவனே இங்குள்ள குமைச்சன் கேணி எனப்படும் கேணியை வெட்டுவித்தான் என்றும், அவன் சோழ வம்சத்தவனாகையால் (சோழநாடு வளநாடு என்று அழைக்கப்படுதலாலும் சோழ மன்னர்களை வளவன் என்று அழைப்பதையும் கருத்தில் கொண்டு) வளலாய் எனப் பெயரிட்டான் என்றும் சிலர் சொல்கின்றனர்.

(வளலாய் கிராம முன்னேற்றுச் சங்கம்)

போன்றவர்கள் உழைத்துப் பிழைக்க முடியாதா?" என்று நாங்கள் கேட்டால் அவருக்கு அது பிடிக்காது. "டே! அவன் பரிசாரணமாகத் தன் சுயமரியாதையும் விட்டு வந்து எங்கள் முன் பல்லைக் காட்டி நிற்கிறான்டா. அவன் மனத்தை நாம் புண்படுத்தக்கூடாது. எங்கள் கடமை எங்களுக்கு இன்றதைக் கொடுத்துக் கொடுத்ததை உடன் மறந்து விடுவதுதான். பிச்சை எடுக்கத்தகுதியானவனான தகுதியில்லாதவனான ஆராய்ச்சி எல்லாம் எமக்கெதற்கு? விட்டுத்தள்ளு" என்பார் அவருடைய பண்பட்ட மனநிலை எமக்கு அன்று விளங்கவில்லை என்பது உண்மைதான் "பண்டிதரயாவை எல்லாரும் இலகுவில் ஏமாற்றிவிடலாம் என்றுதான் நாங்கள் அக்காலத்தில் நினைத்துக் கொள்வோம். எவ்வளவு தவறான கணிப்பு!

கோயில்களில் உரத்துச் சத்தம்போட்டுத் தேவார திருவாசகங்களை ஓதி உருகுவது அவர் வழக்கம். "இதென்ன சேர்! நீங்கள் எவ்வளவு பெரியவர்? மனத்தில் நினைத்துப் பக்திசெய்து வழிபட்டால் என்ன?" என்றால் அதற்கும் உடன் பதில் வரும். "நீங்கள் சின்னப் பொடியன். உங்களுக்கு இதெல்லாம் விளங்க நாளாகும். அப்பர் பெருமானே தலையார்க்கும் பிட்டுக் கூத்து மாடினார் என்றால் எங்களைப் போன்ற சிறியவர்கள் எப்படி யெல்லாம் அவனை வணங்கவேண்டும்! அவரவர் தத்தம் அறிவுக்கும், உணர்ச்சிக்குமேற்ப வழிபடுவார் வது. அதைப்பற்றி நாம் கருத்துரை வழங்குவது தவறு" என்பார் எத்தகைய புண்பட்ட உயர்ந்த உள்ளம்! பிறப்பழிகுற நானும் அந்த உள்ளத்தின் உயர்வை என்ன வென்பது!

பண்டிதமணி கதிரேசஞ்செட்டியாரின் திருவாசக உரை, நாமக்கல் கவிஞர் இராமலிங்கம் பிள்ளையின் திருக்குறள் உரை ஆகியவற்றிற்கு விமர்சனம் எழுதியபொழுது அவரின் பேரறிவும், கண்டனத் திறமும் எங்களுக்குப் புலனாயின, புதுமையைப்போற்றி இரு கரமும் நீட்டி வரவேற்ற அப்பெரியார் பழமய மரபினைப் பேணிப் பாதுகாப்பதிலும் எவ்வளவு உறுதியாயிருந்தார் என்பதை அந்த விமர்சனங்களை வாசித்தால் நன்கு அறிந்து கொள்ளலாம்.

'உண்ணாமை வேண்டும் புலா அல்' என்ற குறளுக்கு நாமக்கல் கவிஞர் பரிமேலழகரின் உரைக்கு முரணாகக் கருத்து வழங்கியிருந்தார். இதனை எம் ஆசிரியப்பிரானால் பொறுக்கக் கூடவில்லை, கவிஞரின் கருத்து முரணை வகுப்பறையிலே வன்மையாக அவர் கண்டித்தது இன்றும் நினைவில் பசுமையாக இருக்கிறது.

எனது முதலாவது நூலான 'வீரத்தாய்' வெளிவரக்காரணராய் இருந்தவரே பிள்ளை அவர்கள் தாம். என்னை ஊக்கி ஆசிரியர் முன்னுரைவரைந்து தவியதோடு தம் மைத்துனர் 'யாழ்ப்பாணன்' அவர்களின் கலாபவனத்தில் நூலை அச்சேற்றுவித்து அளித்த நன்றியை நான் எவ்விதம் மறப்பேன்? எப்பொழுது என்னைக் கண்டாலும் 'சொக்கா' என்று அழைத்து அன்போடு நாடியதைத் தடவி என் முயற்சிகளுக்கு மனப்பூர்வமான ஆசிகள் வழங்கிய மனிததெய்வம் அவரன்றோ? ஆம்! செந்தமிழ்மணி பொன். கிருஷ்ணபிள்ளை அவர்கள் தாயினும் நல்லவர்தாம். சந்தேகமேயில்லை.

வாசனில் பிருந்தாவின் செருப் பொலிகேட்டதும் தாய் சுந்தரி தேநீர் தயாரிக்க தொடங்கினாள். பிருந்தா உடை மாற்றிக்கொண்டு வருவதற்கும் சுந்தரி தேநீர்க் கோப்பையை கையில் கொடுப்பதற்கும் சரியாக இருந்தது. தேநீரை கையில் வாங்கிக்கொண்டு கதிரையில் உட்கார்ந்து அதை இரசித்து உறிஞ்சத்தொடங்கினாள் பிருந்தா. எதிரிலிருந்த கதிரையில் உட்கார்ந்த சுந்தரி "இண்டைக்கு கன்வசிங்குக்கு வந்திருந்தார்கள்" என்றாள்.

"யார்? சாந்தநாதனா? நீ யென்ன சொன்னாய்?" அவள் கேள்வியில் ஆவல் தொனித்தது.

"உங்களுக்குத்தான் எண்டு சொன்னன்... மற்றும் வேளை யெண்டால்..." வசனத்தை முடிக்கவில்லை சுந்தரி.

"என்ன?... மற்றும் வேளை யெண்டால் என்னி..."

"இல்லை மற்றும் வேளையெண்டால் மனப்பூர்வமாகவே சொல்லியிருப்பன். இந்தமுறை பொய்யான சம்மதம் குடுக்கிறோம் என்கிற நினைப்பில் என்குரலே நடுங்கிப்போச்சு"

"என்னம்மா பொய்யான சம்மதம்? மணிவண்ணன் வேலை வாங்கித்தந்தது எனக்குத்தான். உனக்கல்வ ஆகவே நீ அவருக்கு 'வோட்' பண்ணத் தேவையில்லை. நீ சாந்தநாதனுக்கே வழக்கம் போல போட்டு... நான் கூட யாருக்கு வோட் பண்ணுறது என்று இன்னும் ஒரு முடிவுக்கு வரவில்லை. சில வேளை நானும் சாந்தநாதனுக்கே போட்டாலும் போட்டுவன்."

"அதெப்படி பிருந்தா ... நன்றி மறந்தவர்களாக நாங்கள் நடக்கக்கூடாது. மணிவண்ணன் அந்த வேலையை வாங்கித்தராவிட்டால் இப்ப எங்கடையாடு எப்படியிருக்குமெண்டு உனக்குத்தெரியும் தானே... இப்ப என்ன? அந்த ஒரு வோட்டால் அவர் வென்றுவிடப்போரா? அவர் செய்த உதவிக்காக நீயாதல் அவருக்கு போட்டுடு."

"நானும் முதல்லை அப்பிடித்தானம்மா, பெரிய உதவி செய்துபோட்டார் என்று நினைச்சன். ஆனால் ஊன்றிச் சிந்தித்துப் பார்த்ததில் அப்படி ஒரு போலியான நினைவை மணிவண்ணன் ஏற்படுத்தினார் என்று புரியுது. மணிவண்ணன் உத்தியோகங்களை பங்கிடு செய்யும் வேலையை மேற்கொள்ளாமல், அல்லது அரசாங்கம் அவரது சிபார்களுக்கு செவிகுடாமல் இருந்திருக்குமெண்டால் எனக்கு கூடியபட்சம் இரண்டாவது அல்லது மூண்டாவது சந்தர்ப்பத்திலேயே வேலை கிடைச்சிருக்கும். இந்த மாதிரி பத்துப் பன்னிரண்டு தடவை இன்டர்வியூவுக்கென்று ஏறி இறங்கியிருக்க தேவையில்லை. அப்போது எனக்கு — திறமைக்கு — கிடைத்திருக்கவேண்டிய வாய்ப்புகளெல்லாம் மணிவண்ணனின், — அவன் போன்றோரின் — சிபார்க் பெற்று வந்தவர்களுக்கே கிடைத்திருக்கிறது. இன்னும் பார்க்கப்போனால் அறியும், பண்பும் அற்றவர்கள்—மணிவண்ணன் சிபாரிசு காரணமாக—வகிக்கும் பதவிகளையெல்லாம், படித்தவர்களும் பண்புள்ள

பெண்களும் நிறைத்திருப்பார்கள். இதையெல்லாம் நினைக்கும்போது வம்பிடி அவருக்கு வோட்பண்ண மனம் வரும்?... ஆனால் அவரிட்டைபோய் உதவி கேட்டதும் இல்லாமல் அவருக்கே வோட் பண்ணுறதாகவும் சொல்லிட்டேன், அதுதான் ஒரு முடிவுக்கு வரமுடியாமல் மனம் தடுமாறிக் கொண்டிருக்குது."

"என்னவோ உன் மனதை என்னுடைய புரிந்துகொள்ள முடியேல்லை. சரி, எலெக்ஷனுக்கு நாள் இருக்குத்தானே. நல்லாயோசிச்சுப் பாத்து ஒரு முடிவுக்கு வா."

தேநீர்க் கோப்பைகளை எடுத்துக் கொண்டு உள்ளே போய் விட்டாள் சுந்தரி.

பிருந்தாவின் மனம் இரண்டாக பிரிந்து — தேர்தலில், நேரடி மோதலில் இறங்கியிருக்கும் சாந்த நாதனுக்கும், மணிவண்ணனுக்குமாக கட்சி கட்டிக்கொண்டு — விவாத அரங்கம் நிகழ்த்தியது.

* * *

நேற்று

நேர்முகப் பரீட்சைக்கான கடிதத்தை வைத்துக் கொண்டு அதற்கு போவதா? விடுவதா? என்ற தீர்க்கமற்ற நிலையில் தவித்தாள் பிருந்தா. இந்த நேர்முகப் பரீட்சைக்கும் சமூகம் அளிப்பதாக இருந்தால் இது அவளுடைய பன்னிரண்டாவது நேர்முகப் பரீட்சைடாக அமையும்.

“கடந்த பதினொரு தடவையும் தவறிப்போன வேலை இந்த தடவைதானா கைகூடப் போகிறது? பணக்கஷ்டமான காலத்தில் இதற்கென்று ஏன் வீணாக நூறு ரூபாய் வரையில் செலவு செய்யவேண்டும்?”

“இந்த வேலையும் தவறிப் போனால் — இன்டர்வியூவுக்கு சமூகம் அளிக்காவிட்டால் — அப்புறம் சீவியத்திற்கு என்ன செய்வது? அப்பா விட்டுச்சென்ற கொஞ்சநஞ்சம்பணத்தையும் சாப்பிட்டு முடித்தாயிற்றே! இனிமேல் ... இன்டர்வியூவுக்கு போக வேண்டியதுதான்”

“இன்டர்வியூவிற்கு சமூகம் கொடுத்தாலும் வேலை என்ன நிச்சயமா? இந்த நிலையில் செலவு செய்யும் நூறுரூபாய்!”

இப்படி இருகூறுகப் பிரிந்த மனம்ஒன்றாக முடியாமல் தவித்துக்கொண்டிருந்தது.

இந்த நிலையில் விவாதத்திற்கு முற்றுப்புள்ளி வைப்பது போல — பிரச்சினைக்கு தீர்வு காண்பதுபோல — மின்னற் பிரகாசத்துடன் எழுந்தது மணிவண்ணனின் நினைவு. மற்றைய பதினொரு தடவையும் ஏற்படாத புதிய நினைவல்ல, அப்போ அதற்கேன் இவ்வளவு பிரகாசம்?...

மணிவண்ணன் ஆளுங்கட்சியின் அந்தத்தொகுதி அமைப்பாளர். அரசாங்கம் கிள்ளிக் கொடுக்கும் உத்தியோகங்களை அந்தத்தொகுதி மக்களிடையே பகிர்வதற்கான ஏகபோக உரிமையை அவர் பெற்றிருந்தார். மணிவண்ணன் உத்தியோகங்களை பகிர்ந்தார் என்பதைவிட பணத்துக்கும் பெண்மைக்குமாக அவற்றை விற்றுக்கொண்டிருந்தார் என்பதே சரியானது. பணம் படைத்தவர்கள்

விலை கொடுத்து வாங்கமுடியாதவளாக இருந்தாள் பிருந்தா. முன்னையது அவளிடம் இல்லை. பின்னையது அவள் இழக்க தயாராக இல்லை. ஆனால் இந்த பன்னிரண்டாவது தடவை...

அவள் தன் நிலையைவிட்டு இறங்கவில்லை. மணிவண்ணன் தான் இப்போது உத்தியோகங்களை பணத்துக்கும் பெண்மைக்கும் விலை கூறாமல் — இவற்றை விடபெரியதும் குறிப்பிட்ட ஒரு தவணையில் செலுத்தப்படவேண்டியதுமான — வேறு ஒரு பொருளுக்காக விற்கதொடங்கியிருந்தார். சூழ்நிலைகேற்ப வியாபாரத்தில் விலைமாற்றம் சகஜம்தானே. மாறிக்கொண்டுவந்த அரசியல் சூழ்நிலைகேற்ப, மணிவண்ணனின் வியாபாரத்திலும் இந்த திடீர் விலை மாற்றம் ஏற்பட்டது. பிருந்தாவுக்கு தற்போதைய விலை கட்டுபடியான ஒன்றாக தோன்றியது.

நீதிபதி: நீர் லஞ்சமாக “காஷ்” வாங்கினீர் தானே!

குற்றவாளி: ‘இல்லை’ ஐயா! “காஷ்” செக் தான் வாங்கினேன்!

—நாகர்பதியூர் சிவா

அதை அவரிடம் இழந்து வேலை தேடிக்கொண்டார்கள். விலை மதிப்பற்ற பெண்மையை துச்சமாக நினைக்கும் பெண்களும் அதை அவரிடம் இழந்து உத்தியோகம் தேடிக்கொண்டார்கள்.

நேர்முகப் பரீட்சைக்கு வருமாறு அழைப்பு வருபவர்கள் முதலில் மணிவண்ணனைக் கண்டு அவரிடம் இழக்கவேண்டியதை இழந்தால் அப்புறம் அவர்களுக்கு வெற்றிதான்.

அந்த பதினொரு தடவைகளில் மேற்கூறிய இருவகைகளிலும் உத்தியோகம் ஒன்றை

மணிவண்ணனை அவரது காரியாலயத்தில் சந்தித்தபோது பிருந்தாவுக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. கம்பீரமான ஆகிரியும் களையான முகத்தில் அலட்சியமாக தவழும் மந்த ஹாசமும், இவரைப்பற்றியா இவ்வளவு கேவலமாக பேசுகிறார்கள் என்று எண்ணத்தோன்றியது அவளுக்கு.

“வாங்கோ தங்கச்சி இருங்கோ” பரிவுபொங்க வர வேற்றார் மணிவண்ணன் நன்றி கூறிவிட்டு உட்கார்ந்தாள் பிருந்தா.

என்ன வேலைக்காக கடிதம் வந்திருக்கிறது, அவளது திராசும், வயது, குடும்பநிலை இவற்றை விசாரித்துவிட்டு “இதுதான் உங்களுக்கு இன்டர்வியூவுக்கு அழைப்பு வரும்முதற்தடவை?” என்று கேட்டார் மணிவண்ணன்.

“இல்லை இது பன்னிரண்டாவது முறை” தயங்கி தயங்கி பதில் சொன்னாள்.

“மை கோட்! இவ்வளவு காலமும் என்ன செய்தீங்க? ஏன் நான் ஒருத்தன் இருப்பது

உங்களுக்கு தெரியாதா? ஏற்கெனவே வந்திருந்தால் இப்ப இரண்டு மூண்டு வருஷ சேர் விஸ் போட்டிருக்கலாமே” — இந்தப்பூனையும் பாலைக்குடி குமா என்பதுபோல இருந்தது அவரது பேச்சு.

அவள் ஏதோ பல் கூறிக், சமாளித்தாள்

“சரி மினிஸ்டருக்கு ஒரு லெட்டர் தர்றன். இதை இன் டர்வியூவுக்கு முதல் நாளே அவருடைய கந்தோரிலே குடுத்திடுங்க” என்று சொல்லி கடிதம் ஒன்றை எழுதி நீட்டினார்.

“தாங்க்யு சேர்” — பருந்தா பெற்றுக் கொண்டாள்.

“உங்களுக்கு என்ன திகதி இண்டர்வியூ? சொன்னீங்க

கொண்டா அண்டைக்கு மினிஸ்டருடன் போன்லை பேச வசதியாக இருக்கும்.”

அவள் சொன்னாள். அவர் குறித்துக்கொண்டார்.

“ஏதோ பார்ட்டிகுலரைசராக இருப்பதால் இதாகுதல்செய்ய முடிகிறது. இந்த தொகுதியிலே இருக்கிற, உங்களைப்போன்ற படிச்சவர்கள் முழுப்பேரையும் வேலையாக்குவதுதான் என்னுடைய விருப்பம். எம். பி. ஆக இருந்தால் என்னுடைய தொகுதி மக்களுக்கு இன்னும் எவ்வளவோ செய்யலாம். எல்லாம் உங்கடை கையிலேதான் இருக்குது” மணி வண்ணன்

தமது விண்ணப்பத்தை பிருந்தாவிடம் வினயமாக தெரிவித்தார்.

“அதுக்கென்னசேர் ... எங்களாலானதை செய்யிறம்... அட்விஸ்ட் எங்க இரண்டுபேருடையதும்”

“ஓ! தாங்க்யூ... பட் ஐடோண்ட கொம் பெல்”

வியாபாரத்தை சல்லிசாக முடித்துக்கொண்டார் மணி வண்ணன்.

***

நானா

அன்று திங்கட் கிழமை... தேர்தலுக்கு சரியாக பத்து நாட்கள் மட்டும் இருந்தன. ஆனால் பிருந்தா விற்கு அதைப் பற்றி அறவே நினைவில்லை அவளை அடுத்த புதன் கிழமை பெண்பார்க்கவருகிறார்கள் என்ற நினைப்பே அவள் சிந்தையை நிறைத்திருந்தது. வரப்போகும் மனு என் எப்படியிருப்பான் — எப்படியிருக்கவேண்டும் — என்ற இன்பக்கற்பனையில் தூக்கம்பிடிக்காமல் கட்டிலில் புரண்டு புரண்டு படுத்தாள் பிருந்தா.

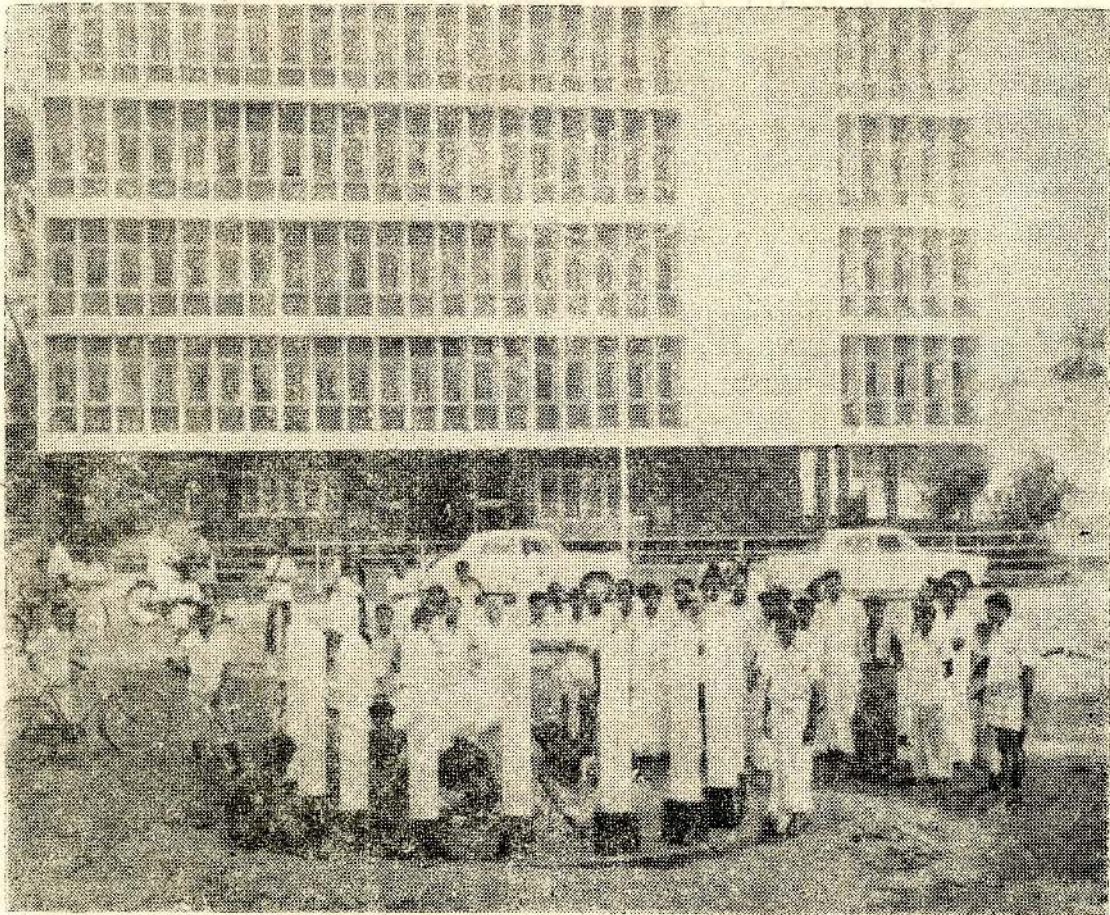
***

திடீரென்று வாசலில் அந்த இளைஞன் வந்து நிற்கிறான். அசாத்திய தேஜஸ் எழுபரிதியென அவன் முகத்தில் விசிக் கொண்டிருக்கிறது. நான் பூராவும் அவனையே பார்த்துக் கொண்டிருக்கவேண்டும்போலிருக்கிறது பிருந்தாவுக்கு. அவளை உள்ளே அழைத்துச் சென்று “மாமா இவர்” என்று மாமனாருக்கு நாணத்துடன் அறிமுகம் செய்கிறான்.

“யார் இவன்? சும்மா கூட்டிக்கொண்டு வந்து இவர்தான் என்றால் என்ன அர்த்தம்?” கிழ மாமா வின் கர்ஜனை.

தமிழ் தியாகிகள் நினைவுச் சின்னம்

யாழ்ப்பாணம் வீரசிங்கம் மண்டபத்திற்கு முன்னால் 10-1-74ல் உலகத் தமிழ் மாநாட்டின் இறுதிநாள் நிகழ்ச்சிகளின்போது படுகொலைக்காளான தமிழ்த் தியாகிகள் ஒன்பது பேரினதும் நினைவாக — மூன்றாவது தடவை யாக 10-1-77ல் நிறுவப்பட்ட நினைவுச்சின்னம் இது.

“இவரைத்தான் நான் கல்யாணம் செய்துகொள்ளப் போகிறேன்” அவளது முகத்தில் நாணத்தின் செம்மை மின்னுகிறது.

“என்னடி சொன்னாய்? நீ இப்படி சொல்லுறதற்காகவா நான் உன்னை வளர்த்தேன்? நன்றி கெட்டவளே” அவரது கண்கள் தீத்துண்டங்களாக சிவக்கின்றன.

“நான் இவரைத்தான் கட்டிக்கொள்வேன். நீங்க வேறு யாரைக் கட்டிக்கொள்ளச் சொன்னாலும் அது என்னை முடியாது”

“வேறு யாரை என்னி? நானே நான் உன்னைக்கட்டிக்கொள்

ளப்போகிறேன். அவன் கையை விட்டுவிட்டு இப்பிடி வா!” அறுபது கத்துகிறது. அதிர்ச்சி காரணமாக அவளால் பேசமுடியவில்லை.

“என்ன பேசாமல் “நிற்கிறாய்? நான் உன்னைக்கட்டிக் கொண்டு வந்து வளர்க்கவில்லை யெண்டால் இப்ப உன் வாழ்க்கை எப்படி போயிருக்கு மென்று யோசிச்சுப் பார். தெருத்தெருவாய் பிச்சை எடுக்க அலைஞ்சிருப்பாய். எந்த தொழுநோய் பிச்சைக்காரனோ உன்னை அனுபவிச்சிருப்பான்”

ஐந்து வயது சிறுமியாக அவள் சாக்கடை கரையில் நின்று போவோர் வருவோரி

டம் கையேந்தியதும் அப்போது இந்த மனிதர் வந்து உனக்கு யாரும் இல்லையா? ‘எப்படி இங்கே வந்தாய்?’ என்றெல்லாம் விசாரித்து விட்டு “என்னுடன் வீட்டுக்கு வர ரியா? என்று கேட்டதற்குதான் ‘சரி’ என்று தலையாட்டியதும் இப்போது அவள் சிந்தையை நெருடின. ‘கிழவன் செய்தது பெரிய உதவிதான். அதற்காக இவளையே கட்டிக்கொண்டு நித்தம் நரகத்தை அனுபவிக்க வேண்டுமா?’ அவளுக்கு, நினைக்க நினைக்க ஆத்திரமும் அழுகையும் பீறுட்டுக்கொண்டு வருகின்றன.

“நீ என்னை வளர்த்தாய், எனக்காக நீ என்னென்னவோ செய்தாய் என்கிறதற்காக

உன்னை கட்டிக்கொள்ள முடியாது. என்னைக் கட்டாயப்படுத்த உனக்கு உரிமையும் இல்லை. இப்படி ஒரு கெட்ட எண்ணம் உனக்கு இருக்குமென்றால் என்னை நீ வளர்க்காமலே விட்டிருக்கலாம். நானும் எப்படியோ சீரழிஞ்சு செத்திருப்பன்... இப்ப, நான் வயது வந்த பெண். என்ன செய்யிறது யாரை கட்டிக்கிறது என்சிறதை யெல்லாம் தீர்மானிக்கிற உரிமை எனக்கிருக்கு. என் உரிமையில் தலையிட சொந்த பெற்றோருக்கே அதிகாரமில்லை. நீ செய்த உதவிக்காக—அது எவ்வளவு பெரிதாக இருந்தபோதும்—என் உரிமையை விட்டுக்கொடுக்க நான் தயாராகவல்லே...” ஏக வசனத்தில் அவளது வார்த்தைகள் சிறிப்பாய்கின்றன.

“நான் போட்ட பிச்சையிலே இவ்வளவுக்கும் வளர்ந்துவிட்டு இப்ப உரிமையைப் பற்றி பேசிறியா? உரிமை. நன்றி கெட்ட நாயே... இவ்வளவுக்கும் வளர்த்துவிட்டு உன்னை அனுபவிக்காமல்விட்டால் என்னைப் போல மடையன் இந்த உலகத்திலே இருக்கமாட்டான்” உறுமியபடி அவளது கையை பற்றுக்கொண்டாள்.

பயத்தினால் நாக்கு அண்ணத்துடன் ஒட்டிக்கொள்ள ‘அத்தான்’ என்று பெருங்குரலில் உள்ளம் கதறுகிறது. ஆனால் குரல் வெளிவரவில்லை. உடல் நடுங்கி வியர்த்துக்கொட்டுகிறது... அப்போது... இவ்வளவு நேரமும் அமைதியாக நின்று இளைஞன் அவளை ஒரு கையால் அணைத்து மறுகையால் கிழவனை தடுத்து நிறுத்துகிறான்.

* * * * *

பிடுக்குற்று கண்விழித்த பிருந்தா படுக்கையில் எழுந்திருந்து முகத்தை துடைத்துக்கொண்டாள். இன்னமும் அவள் திகைப்பிலிருந்து பூரணமாக விடுபடவில்லை... அந்த நிலையிலும் ‘அந்தக் கனவு எதைக் குறிக்கிறது’ என்று சிந்தித்துப் பார்த்தாள்.

“பெண்பார்க்க வரும்போது ஏதாவது தடங்கல் ஏற்படுமா? அப்படி ஒன்றும் தடங்கல் ஏற்படாது... கடைசியில் அவர் தான் என்னை காப்பாற்றிவிட்டாரே... ஒரு வேளை அவர்தான் புதன் கிழமை இங்கு வருவாரோ?... அவள் அந்த இளைஞனின் முகத்தை நினைவுக்கு கொண்டுவர முயன்றாள். அதன் பிரகாசம் உணர்வில் தெரிந்ததேயன்றி முகம் நினைவுக்கு வர மறுத்தது.

அதேவேளையில் கிழவனின் முகம் நினைவுத்திரையில் துலாம்பரமாக தெரிந்தது. “ஆ... இதென்ன... இந்த முகம்... இந்த முகம்... மணி வண்ணனின் முகம்போலல்லவா இருக்கிறது?...”

திடீரென்று மனதில் ஒரு பொறி தட்டியது. சில நாட்களுக்கு முன் அவளை சங்கடத்தில் ஆழ்த்திய யாருக்கு வாக்களிப்பது என்ற பிரச்சினைக்கும், இந்தக் கனவிற்கும் ஏதோ ஒற்றுமை இருப்பது போல தோன்றியது. கனவுக்கும் நனவுக்கும் மாறி மாறி பாய்ந்து மனச்சிலந்திவலை பின்னத்தொட்டங்கியது.

“கிழவன் தான் செய்த உதவியை கட்டிக்காட்டி எனது இளமையை — இன்பமாக வாழும் உரிமையை — காவுகேட்கிறான்.”

“மணிவண்ணன் தான் செய்த உதவியை கட்டிக்காட்டி எனது ‘வாக்கை’ — சுதந்திரமாக வாக்களிக்கும் உரிமையை — காவுகேட்கிறார்.”

“கிழவன் கேட்டதை நான் கொடுத்திருந்தால் — அவன் விருப்பத்திற்கு இணங்கியிருந்தால் — எனது எதிர்காலம்பற்றி எப்படியான உணர்வை கனவு ஏற்படுத்தியிருக்கும்?” அதை கற்பனையில் காணும்போதே அவள் பூவுடல் அதிர்ந்தது.

“மணிவண்ணன் கேட்பதை நான் — என்போன்றோர் — கொடுத்துவிட்டால்?”... அப்புறம் எமது சமுதாயத்தின் எதிர்காலம்...?”

“நான் மானத்தைக் காக்க துடித்தபோது அந்த இளைஞன் அருகில் இல்லாதிருந்தால்...? அந்தக் கனவு என்ன மாதிரியான முடிவைச் சித்திரித்திருக்கும்?”

“சமுதாயம் தன்மானம் காக்க போராடும்போது அதற்கு பலம் கொடுக்கக்கூடிய;

சாந்தநாதன் — அவரது சகாக்கள்—உரிய இடத்தில் இல்லாவிட்டால்...?”

இரண்டையும் — கனவையும் நிஜத்தையும்— ஒப்புநோக்கிய போது ‘உதவிகள் என்றுமே உரிமைக்கு ஈடாவதில்லை’ என்ற உண்மை அவள் மனதில் உறைத்தது. அதே வேளையில் சாந்தநாதனுக்கே வாக்களிப்பது’ என்ற உறுதியான முடிவுக்கு வந்தாள் பிருந்தா.

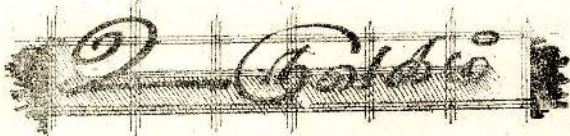
இப்போது அவள் அதிர்ச்சி நீங்கிய இயல்பான நிலைக்கு வந்திருந்தாள். சிக்கலான பிரச்சினைக்கு விடைகிடைத்துவிட்டதால் அவள் மனதில் உற்சாகம் பொங்கிக்கொண்டிருந்தது. இனிமேல் தூக்கம் வரும்போல தோன்றவில்லை. நேரத்தைப் போர்த்தாள். நேரம் நான்கு மணி.

எழுந்து விளக்கைப்பொருத்தி, பொழுதுபோக்குவதற்காக பழைய சஞ்சிகை ஒன்றைப் புரட்டினாள். அதில் அவள் இதுவரை படிக்காத — அந்தத்துறையில் ஈடுபாடில்லாத காரணத்தால் படிக்காமல்விட்ட — கட்டுரை ஒன்று இருந்தது. உலகப் புகழ்பெற்ற உளவியல் அறிஞரால் எழுதப்பட்ட உளவியல் கட்டுரை அது.

இப்போது, அதைப் படிக்க ‘மனதிற்கு இவ்வளவு சக்தி இருக்கமுடியுமா?’ என்று ஆச்சரியப்பட்டாள் பிருந்தா. இறுதியில், “சிக்கலான பிரச்சினைகள் தோன்றும்போது அதைப் பல வழிகளிலும் அலசுகங்கள். தீவிரமாக எண்ணிவிட்டு பின் விட்டு விடுங்கள். அதை மறந்துவிட்டு வேறு வேலையில் ஈடுபடுங்கள். மனம் தானாகே திடீரென்று வழிகாட்டும். நன்றாக அலசி ஆராய்ந்துவிட்டு அதை மறக்கும் போது தான், மனம் இடைஞ்சலின்றி பிரபஞ்சத்துடன் தொடர்புகொண்டிருக்கிறாயா” என்று வரிகள் அவளை வியப்பின் எல்லைக்கே கொண்டு போய்விட்டன.

“எவ்வளவு உண்மை! மனமல்ல, பிரபஞ்சமே வழிகாட்டுகிறது.” தன்னை மறந்த நிலையில் சற்று உரத்தே முணுமுணுத்தாள் பிருந்தா.

(யதார்த்தம்)

மேசையின் ஒரு மூலையில் முற்றுந்துறந்த முனிவர் போல் கிடந்தது மை போத்தல். அதனருகே, அயர்ந்து தூங்கும் உழைப்பாளி போன்று பேசை யொன்று குப்புறக் கிடந்தது.

திடீரென் விழித்துக் கொண்ட பேசை அங்குமிங்கும் பார்த்துவிட்டு, அதனருகே அமைதியுடன் நின்று கொண்டிருந்த மை போத்தலை ஏளனத்துடன் நோக்கி, பேசை ஆரம்பித்தது. ஏய்! கள்ளச் சாமிபோல் கண்ணை மூடிக்கொண்டு தோத்திரம் செய்யும் வேடதாரியே! என்னைப் போல் நீயும் ஆகிவிடலாம் எனப் பேராசையோ! என்றோடு சரிசமமாய் எஜமானர் மேசையில் இருக்கலாம் என பேரெண்ணமா?"

இவ்வாறு இழிவாகக் கதைத்த பேசை-ஒரு முறை ஏற இறங்கப் பார்த்தது மை போத்தல். தனக்குள் ஒரு முறை சிரித்துக் கொண்டு நிதானமாகப் பதிலளித்தது.

“என் அன்பு நண்பனே! எதையும் சிந்தித்துப் பேசக் கற்றுக் கொள். ‘நான்’ என்ற மமதை இருப்பது அழிவுக்கு அடையாளம். உன்னையே நீ நினைத்துப் பார். உன்னில் என்னைக் கண்டு கொள்வாய்”

“ஹா! ஹா!—என அகங்காரச் சிரிப்பை சிரித்துக் கொண்டே பேசை தனது தலைக்கனத்தைத் தளர்த்தாது, “என்னில் நீயா? என்ன புதிர் போடுகின்றாய்?” என்று கம்பீரத்துடன் கூறி யது. என்னை என் எஜமானர் தனது அழகான சட்டப்பைக்குள் எப்போழுதும் வைத்துக் கொள்வார். அடிக்கடி என்னை மெதுவாகத் தொட்டுப் பார்ப்பார். சில வேளைகளில் அவரது ஆப்த நண்பர்கள் கூட என்னைத் தொடர் விடமாட்டார். என் வனப்பு

மிகு இதழை மாசு படுத்தி விடுவார்கள் என்ற பயத்தில் இவ்வாறு செய்யவிடமாட்டார். வெளியூர் நண்பர்களுக்கு முக்கிய விடயங்களை அறிவிக்க விரும்பும் போதெல்லாம் என்னையே நாடுவார். என் கழுத்தில் தட்டிக் கொடுத்து தன் எண்ணக்குவியல்களை முத்துமுத்தாக வெள்ளைத் தாளில் என் வாயினூடாகக் கொட்டுவார்” என்றெல்லாம் தன் புகழ் பாடத் தொடங்கியது பேசை.

“மதி கெட்ட பேசைவே! படைத்தவனை மறந்து நாஸ்தீகம் பேசும் மாந்தரைப் போல் நீயும் குதர்க்கம் செய்கின்றாயா? உன் மமதையில் நீ இயங்க சக்தியளித்தவனை மறந்துவிட்டாய். நானின்றி நீ வெறும் சடலம். இதை மறந்துவிட்டாய் போலும்.”

பேசையோ எதிர்வாதத்தில் சற்றும் பிடிக்கொடுக்காது பேசியது. சிறையில் அடைபட்டுக் கிடக்கும் கைதியே! நீயா என்னை இயக்குகின்றாய்? என் எஜமானனின் அன்புக் கரம் பட்டதும் நானல்லவா வண்

ணக் காவியம் படைக்கிறேன். சீ! நீ என்னை உன் நிலைக்கு ஆக்க முயல்கின்றாய்”

இதற்கிடையில் ஒரு கரம் மேசையின் பக்கம் நெருங்குகிறது. பேசையை அவசர அவசரமாக எடுத்து ஏதோ எழுத ஆரம்பிக்கிறது. “சே! இந்தப் பேசையை உடைத்தெறியத்தான் வேண்டும்... என்கே மை...?”

மை ஊற்றப்படுகின்றது... பேசை எழுதத் துவங்குகின்றது!

“ஹா! ஹா!!” என்ற சிரிப்பொலி-

—போத்தலிலிருந்த மை எழுப்பிய சிரிப்பொலி தான் அது. “இப்பொழுதாவது உணர்கின்றாயா? நான்தான் உன் உயிர்...”

‘ஆம்’ என்பதுபோல் தலை குனிந்து எழுத்துக்களை தீட்டிக் கொண்டிருந்தது பேசை.

—எம். வை. எம். மீஆத்

அண்ணாவின் சமயோசீதம்!

பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் ஒரு நாள் அமெரிக்காவில் தனது நண்பர்களுடன் தமிழ் நாட்டைப்பற்றிக் கதைத்துக்கொண்டிருக்கையில் ஓர் நண்பன் அண்ணாவிடம் “அறிவாளிகள் பலர் இருந்தும் உங்கள் நாட்டில் பஞ்சமாகத்தானேயிருக்கின்றது” எனக் கூறினார். அவ்வறையை நோட்டம் விட்ட அண்ணா மூலையில் கிடந்த முக்காலியொன்றைச் சுட்டிக்காட்டி “எங்கள் நாட்டில் நான்கு கால்களையுடைய நாற்காலி இங்கு மூன்று கால்களையுடைய முக்காலிகளாகத்தானே காட்சி தருகின்றது. உங்கள் நாட்டில் பஞ்சமில்லையென எவ்வாறு கூற முடியும்? எனக் கூறினார். நண்பர் அண்ணாவின் மதிநுட்பத்தைப் பாராட்டி அமைதியடைந்துவிட்டார்.

தருபவர்: கி. வில்வராசா (க. பொ. த. உயர்தரம்)
திருமலை புனித சூசையப்பர் கல் லூரி.

தரத்தில் சிறந்தது விலையில் குறைந்தது
அண்ணா தயாரிப்புக்களே.

உங்கள் வாடிக்கை கடைகளிலும்
இலங்கையின் எல்லா கடைகளிலும் கிடைப்பது

அண்ணா கோப்பி
அண்ணா தேயிலை
அண்ணா பற்பொடி
அண்ணா பத்தி
ஜெயந்தி பத்திகளே.

இவற்றின் வெற்றுப் பக்கட்களை அனுப்பி விரும்பிய பரிசை
பெற்றுக்கொள்ளுங்கள்.

தயாரிப்பாளர்களும், விநியோகஸ்தர்களும்:—

அண்ணா தொழிற்சாலை

இணுவில்.

டெலிபோன்: 7412.

வீட்டுச் சுகாதாரத்திற்கும்
நுளம்புத் தொல்லை நீங்கவும்,
நீம் சுகாதார தூபம்
பாவிபுங்கள்.

ஒரு பைக்கற் - 25 - சதம் மட்டுமே.

ஒரு மில்க்வைற் உற்பத்தி.

மில்க்வைற் சவர்க்காரத் தொழிலகம்,

யாழ்ப்பாணம்.

தெலிபோன்: 7233.

கிளை: 79, மெசன்ஜர்வீதி, கொழும்பு-12. தொலைபேசி: 36063.

பிரவுன்சன் கோப்பி

இது 100% கலப்பற்றது, சுத்தமானது
என்பதற்கு உத்தரவாதம் உண்டு!

நகரங்களின்
சிறந்த
கடைகளில்
விற்பனையாகிறது

விற்பனை விசாரணைகளுக்கு:

**பிரவுன்சன்
இண்டஸ்ட்ரிஸ்**

80-4/1 பிழைஸ் பிளேஸ்,
கொழும்பு-12.

தொலைபேசி: 27197

இப்பத்திரிகை 194 ஏ, பண்டாரநாயக்க வீதி, கொழும்பு-12ல் உள்ள சிலோன் நியூஸ்பேப்பர்ஸ்
லிமிட்டெட்டாரால் அதே முகவரியிலுள்ள சுதந்திரன் அச்சகத்தில் அச்சிட்டுப் பிரசுரிக்கப்பட்டது